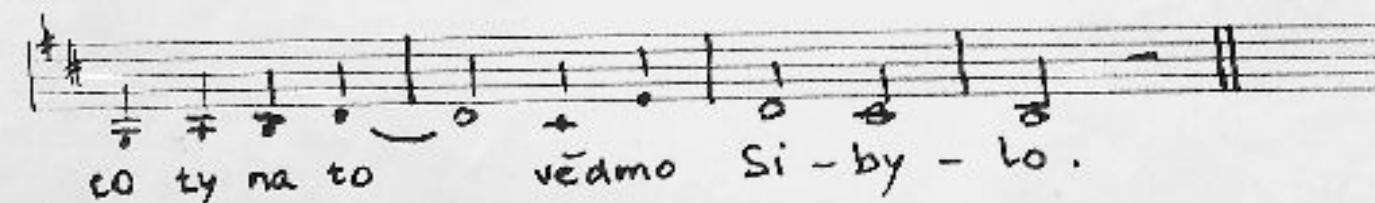
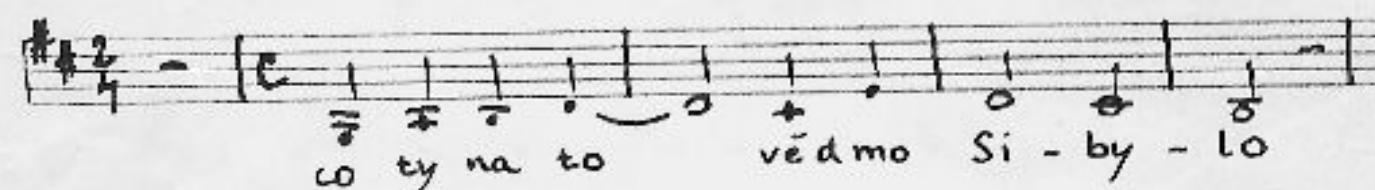
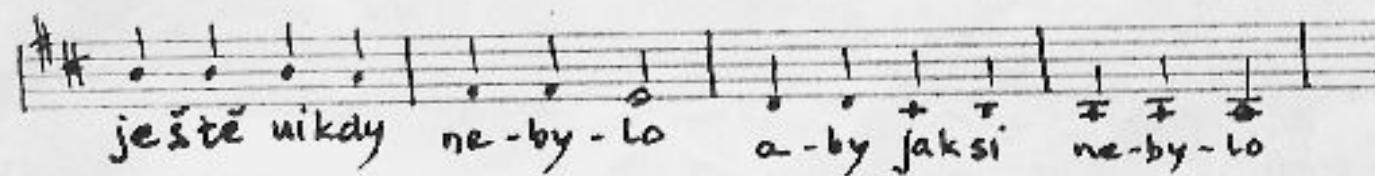
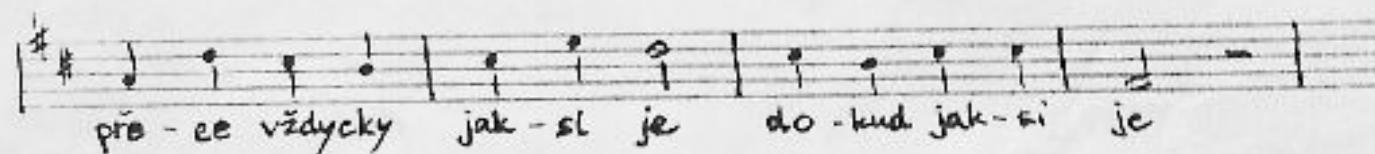
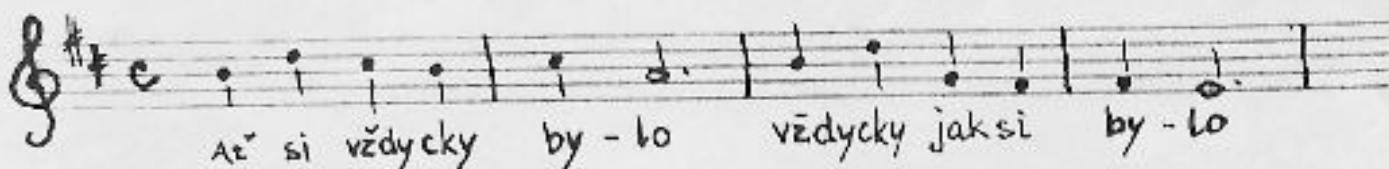

chorál

Co ty na to.

L Á Z E Ň S K Ý
H O S T

2 / 8 4

Náklad 4 kusy

O b s a h :

ZPRAVODAJSTVÍ Z DOMOVA

Jak usnout na vavřínech - J.Doležalová	str.1-2
Z nápisů na zdech	3
Populační pokles v ČSR /z RP/	3

ZPRAVODAJSTVÍ Z CIZINY

Základna na měsíci	5
Princ Filip vystupuje z klubu	5
Cistění smetišť na Mount Everestu	5

ŠTVANICE NA ROZUM

Postesk - M.Schelinger	7
Chorál /hudba M.Schelinger/	
Být začarován - archetyp I - V.Faktor	8
Stížnost - M.Schelinger	9
Asi si - J.Koubek	3
Pozdě ale přece - M.Schelinger	10

RECEPTY A NÁVODY

Aromatická voda - V.Faktor	36
----------------------------	----

ZDRAVOVĚDA

Zahrávání si s křížem - V.Faktor a M.Schelinger	4-5
Zpráva o chůzi naboso - V.Faktor a M.Schelinger	6
Spi, spi, spi - M.Schelinger	7

KNESBY

M.Schelinger

NALÉHAVÁ SDĚLENÍ

M.Schelinger

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Ruka od marmelády - J.Koubek	21
Psi život - M.Schelinger	6

NÁBOŽENSTVÍ A VĚDA

Jo Durden-Smith a Diane de Simone: Pohlaví - rozrešená záhada /z Playboyem přel.V.Faktor/	17-21
Staročeská proroctví	2,3,5

PŘEKLADY

R.Hittleman: Průvodce hledajícího - 6. část /přel.S.Anděra/	11-17
Sam Keen: Rozhovor s Oscarem Ichazem /přel.V.Faktor/	22-36

Lázeňskému hostu
Království české

/Jak usnout na vavřínech/

Milí!

Od své rané dospělosti cítím se být stále potenciálním lázeňským hostem. Chce se mi strávit den v prosluněných lázních, při promenádních koncertech, v procházkách po kolonádě a po růžových sadech, při kávách vypitých pod slunečníky v zahradních restauracích a bílých kavárních. Kolem by jak vlahý pozdně jarní vánec povlávaly sukně, cípy šátků a prameny uvolněných vlasů. Lehká sáčka, nejrůznější druhy klobouků, květiny v klopě a našechnané plnovousy.

O letošním jaře mě přivítaly vaše lázně, mrzí mě to přiznávat, nemile. Jako byste nahlírali hosty ber kde ber. Sfoukli jste pel polo-prázdných hotýlků v naději na tučnější spropitné?

Závidím trošku panu Schelingrovi jeho zimní prázdniny v milé společnosti a výlet do Zhořelce. Stupnicím nerozumím stejně tak jako němčině, ještě že pano Pé Proust a Dostoevskij psali česky. /Nejfrekvenovanějším grafickým znakem je zdá se tečka. V deníku p. Schelingra se vyskytuje 408x - nepočítaje tečky v otaznících, vykřičnících, dvojtečkách a nad měkkým i./ Páně Faktorovy Meze psychiatrije mě zaskočily /a ukázaly mi i moje meze/ - svými osmi větami zaplnujícími hustě popsanou stránku formátu A4. Věta "Zdá se, že tento typ rozpadu osobnosti je typický pro nás Západní svět." jeví se mi jako věta "osová" a mám ji ve svém exempláři LH červeně podepsanou. Slouží mi jako orientační v textu, který je mi knihou i studijním materiálem, protože její několikeré čtení mi krátký čas v Bohem zapomenuté společnosti nudných hostí. Pana Koubka nechci urazit, ať se na mě za tě nehněvá, ale nevydal by radší jednu celou básnickou sbírku? Skoda promrhat talent na stránkách občasného, byť královského periodika. Mohla by sloužit jako rukovět začínajícím básníkům, autorům reklamních a jiných sloganů, novým bondyám...

Když jsme u těch příruček nápověd, nechcete zepůjčit můj gymnasiální sešit s citáty a moudrými výroky světových klasiků? Mohu také poskytnout verzi Kuchařky pí. M.D. Rettigové /r. vydání 1877/; ani z té se mi nepodařilo ještě nic uverit /Kdo nehraje-nevyhraje,- a kuchynský personál nemám/. Prátelům makrobiotické stravy doporučuji Soja-Luštěnina a Soj-káva, obě treba před vařením dluho máčet. Boby hojně omáštěné rozpuštěnou slaninou uspokojují i labužníky, kávu sladit dle chuti /a stavu diabetes/.

Velikou radostí sobotních dopolední je mi čtení novinové inzerce. "Ach jo, můj věneček zelený..." a rubriky Prodej, Výměna, Různé tentokráté chybí. Jeden host, co mi četl přes rameno, havrhuje inzerát polské provenience: "Vyměním syna policajta za dcera. Zn. Může být i kurva." Já zase sháním štrozok. Kdo nevíte, kam s ním, k doptání v redakci. jaisá muNh, veisá thappaR. Jaká ústa, taková žacka.

/Odolen Smékal: Učme se hindsky, Akademie 1977/

Pane Hittlemane, resp. pane Anděro, i Vy přijměte mou omluvu za nesoustředěnost. Já vždycky zapomenu, co bylo v minulém díle, a tak mám pocit, že mě šidíte a dáváte mi číst stále totéž. Ale protože I don't want very much hair taken off, I just went the longer ends cut /nechci, abyste mě ostříhal moc krátce, chci jenom zastříhnout konečky/, jistě, že zas taková legrace to není.

v í r a - v ž d y - l é č e n í - p o s t u p n ý - s e j e v í -
- p o s t u p - n á h l ý - s t á l e - s t á l e - s k u t e č -
n o s t í - k d o - k d o - v ě d o m ě - l o k a s - l a y a - p ř e -
k á z k u - v a š e n u - v s i c h n i z j s o u - v l a s t n í
j á - p ř í m o - n e p ř í m ě - k d o - o d k u d - k d o - p o z -
n a t - t v û r c e - o d k u d - k d o - c e l e k - č á s t í -
v ě č n á n e d ě l i t e l n o s t - v l a s t n í h o j 6 -
V y - o d k u d - y a n t r a - v y a n t ř e - n á h l e -
o k a n ž i t ě .

/pokračování příště/

Pana Faktora prosím, aby mi laskavě zaslal pozvánku, až se bude promítat jeho filmová verze "Experimentů". Nebo na ni budeme čekat stejně tak jako na filmovou verzi Marxova kapitálu? /Souvislosti mezi mnou a panem Marxem se ukážou později/.

Pan Lilly se mi líbí /má úžasně velké ruce/, jeho exkurzy přes hraniční lidského vedomí mě zastihují v době, kdy vyhledávám zručného diagnostika a odmítám tvrzení, že oblast psychoenergie je pokusením dálkové. Prosím, uvědomte mě, až budeš k dispozici i siceční nádrž /LSD není podmínkou/.

Milí,

večer se chýlí k půlnoci, venku lehce prší a mně jste vlastně udělali radost tím, že vám mohu napsat. Tak jen nakonec, aby nešustal chlup čistej, pane Musile, publikujte dál v Odeonu a ponechte slunečnou stráňku papíru někomu, kdo tuhle možnost nemá. Děkuju.

Těším se na procházku po Hradě
a doufám v pozvání
na kávu pod slunečníkem.

Jarmila D.

Milí

Ještě PS k dopisu LH:

Dnes je LH a jeho autoři takový, jako obal gramodesky textů F.R. Čecha. Tady uprostřed civilně oslečených osob leží pan Schelingr v kašperské čepici a haleně v civilních kalhotách. Kašpari z vlastní vůle a potěšení ponáhávají si civilní kalhoty, aby ostatní v děli, že kašpary nejsou dospávadly. Víc přetvářka než hra?

Kašpar zmoudřel - a dává to nenápadně na vědomí.

Jar.

PS k PS:

Pane Faktore, nepůjdete zas někdy procházkou do Lysolají?

...Taková vzejde vohavnost, že pro jejich hroznou mrzost stydko to jest jmenovati... Před pádem pak země České na Čechy tři metly těžké, válka, mor, také hlad půjdcu, jestli se káti nebudou... Pro roctví toto, že není křivé, toho jsou znamení tato, jenž mají přijít, největší zle jítí:

První bude to znamení, že nastane v České zemi berně velké šasování a pro víru sužování.

Druhé znamení přednáší, kdyžto masopust nejkratší bude, zatím mnoho zlého nastane v Čechách, trpkého.

Třetí znamení v té léta, jako před potopou světa, ženiti se, hodovatí budou, stavět, štěpovati.

Čtvrté jest, Ze v té druhotě žádný nad sližním v té psotě nebude miti lítosti, hledic falše, zrad, chytrosti.

Páté, že bude vadnouti, na hůře Blanické schnouti dříví pomalu od vrchu, znamená proměnu velkou.

Ještě /šesté/ bude to znamení, že mnohá tvárná /mnohotvárná/ těžní povstanou prv neslychaná i řemesla nevidaná.

Sedmé znamení sealati /má státi/, má zima zimu stiheti, v kožiších v čas /žít/ chodivati budou, vše se zpět obráti.

Vosmé, že páni zatopí, srze rybníky vytopí přes čtvrt země, lid zchudice, živnost jim odjímajice.

Jestli se nepolepší v tom, dopustí Boh na ně potom nepřítely ode všech stran, jenž zle zbijí skrze svou zbran... A stane se země hnuti, veřejné lidu pohnutí, nebo se hory hejhati budou, spolu-potejkati, totiž velici králové a rozliční národnové... A ve všech krajinách světa tak, hle, sude krev vylita, ze jich potopeu zkaženo, nebylo tolik shlazeno...

/Výtek z dvanáctého Sibylliného přoroctví, Píseň o zkáze Českého království pro polepšení života, vydáno v roce 1605/

Loblok

Asi si

Asi si
 taková
 jako František
 sladká
 tak jako
 perníček
 Sissy si
 asi
 z Asiasi.

Přijde Lilium do země Lvové a státi bude mezi trní svém na poli. Pak vpadne i Syn Člověka a jenož království jest v zemi měsíc s vojskem a strachem velikým, však národův též země Lvové jest vší pomocí zhasnoucí, nebo zvířata její kůži zubami svými oškousaly. Následky téhož roku přijde i Vorlice od východu slunce s křídly roztaženými s velkým množstvím Vorlátek svých ku pomoci Syna Člověka. Tu bude velké krveprolití a ztrátí Lilium korunu, s kteroužto potom Syn Člověka korunován bude. Čtyři léta pořádá trvatí budou bitvy na světě a to veliké mezi mnoha jednu víru majice /majícími/ a jedno náboženství následujícími. Větší díl Světa zpustne. Hlava Světa nekloni se k zemi, Syn Člověka a Vorlice všechno přemohou, pak nastane pokoj ve všem světě a veliká ouroda bude. Na to Syn Člověka vezme známení divné a bude se brati do země zaslibené.

Krumlovské proroctví z r.1488 zapsané od Balaína r.1681.

Naléhavé sdělení

Dnes padnul u nás v ulici člověk. Ležel. Dluhu ležel. Ležel v silnici tak, že se mu musela vyhýbat auto s autosaludy, které tady mají konání. Lidé procházeli kolem a trousili nejrůznější poznamky. Pak přišel starý cikán a pomohl mu na nohy. A co jsem dělal já?

Z nápisů na zdech
 Je nám smutno!!! Beránci.

V České socialistické republice klesá přirozený přírůstek obyvatelstva. V r.1983 byl nejnižší od r.1945. Podílí se na tom zejména věková struktura žen /skutečných či potencionálních matek je méně než dříve/. Při zachování současné úrovně plodnosti poklesl by počet občanů ČSR za jedinou generaci o 5%. Ani letos, ani příští rok nelze počítat se zlepšením populacního vývoje. Prognóza demografů, vypracovaná před 14 ty do r.1985 se ukázala příliš optimistická.

Z českého tisku

Naléhavé sdělení

Míra volnosti uznává, kterou každá společnost dopřává svým umělcům, je zároveň nejzášší mírou toho, kam až je ochotna same za jistých okolností zajít, největším rozpětím její schopnosti a ochoty experimentovat, a tudíž v jistém smyslu i rozsahem jejího duchovního obzoru, měřítkem její potřebu sebepřesahu.

Zahrávání si s křížem.

Celý den stavíme plot, vykpáváme díry, betonujeme sloupy, ohnetáváme kámen, zednickou lžíci, krumpáč, dřbán s pivem. Končíme téměř za tmy a sotva stačíme vypít v nejbližším hostinci pár piv a velkou becherovku. Po návratu, stále ještě v euphorii nad tím, jak práce odstýpala, klábo-síme u láhve červeného o vše možném. Když vyjadřuji obdiv a překvape-ní nad tím, že M. umí za práci tak zaplatit, vypráví o tom, co vše musel dělat u PTP, i o tom, jak se tam dostal. U odvodu tvrdil, že nutně potřebuje dva roky odklad, protože musí odnést do Říma kříž. Neklí mu tenkrát ovšem, že si ho tam může odnést až po vojně. Delší dobu pak probíráme kladné důsledky podobného činu. S křížem by došel ze všeho jindy člověk, než ten, který vyšel. Dvacet kilometrů denně, šedesát dní, nejlépe polníma cestama. Problém hranic se nám zdá tvrdým obtížkem i za předpokladu, že by měl člověk výjezdní doležku do Itálie a celní povolení k vývozu dvou trámů. Posléze se začínám přiklánět k názoru, že člověk, který by po čtrnácti dnech cesty přišel na hranice s křížem, by měl možná mnohem méně komplikací, než se domníváme. Mí pak přiznává, že mu tato věc leží jako kámen na prsou a měl by ji uskutečnit. Nesplněný slib. Shodou okolností mám za domečkem pár vhodných trámů, pilu, dřátko, kladivo i velké hřebky. Nakládám mu, že si u mě může kříž kdykoliv udělat. M. chce hned. Udělat kříž i vyrazit. Jsem trochu zaskočen, chabě namítám něco v tom smyslu, že by to šlo odložit na zítřek, na jindy, ale M. je posedlý nečekanou možností. Chvíli přemítám a nenacházím žádné závažné důvody proti. Náhle rozhodnut. Je půlnoc. Delších čtyřicet minut pilně pracujeme. Delší rameno kříže má něco přes čtyři metry, kratší dva. Trámy jsou bytelné a těžké. Loučím se se zlepšenou ženou, probuzenou skřípáním pily a údery kladiva. Neaseme kříž, když se dlouho nevracej, tak se zde o všechno postarej. Nejtěžší je dostat kříž ze zahradky. Jednu chvíli se dokonce zdá, že budeme muset přizvat nejakeho náhodného okolojdoucího na pomoc. Na ulici to už jde snadno. Kam s ním? Po chvíli nevrhuji, z lenosti a nedostatku odvahy i motivace, že by mohlo stačit odnést jej k zákonnému zástupci Říma v Praze, tedy na Hrad k arcibiskupskému paláci. Až na Dlabačov nesu sám, M. mne jen občas kopne či mi uštědří herdu do zad. Když přesírá kříž, přijde na něco, co nám vyrazí dech. Dnes je Velký pátek! A my o tom nevěděli. Celá věc se tím ovšem posouvá do jiné roviny. Na Pohořelec opět přebrám kříž. Ještě před Lorentou u nás brzdí hlídkový vůz VB. Nevěděme si ho a kráčíme dál. Hlídka opět popojíždí. Než vylezou z vozu, ujdeme opět několik metrů. Jeden z příslušníků mi klepe vzadu na kříž jako na dveře, poněkud nesměle. Zastavujeme se, stále s křížem na rameni. "Kde jste sebrali to dřevo?" Pokouší se o přísný úřední tón. Pomalu odkládám kříž a opíram jej opatrně o zdi, kterou nejméně o dva metry převyšuje.

"Mám tady nedaleko domek. Má tam spoustu dřeva."

"Máte sebou nějaký průkaz?"

M.: "Nemám nic."

Já: "Já asi taky ne."

On: "Takže to se budeme muset vrátit tam, kde říkáte, že jste to vzali."

Já: "Snad nechcete, abych ten kříž nesl zase zpátky?"

Váhá, vyveden z míry.

Mezitím hledám v kapsách.

"Počkejte, mám tady vlastně řidičský průkaz."

Listuje v něm.

"Ale tady máte adresu na Letné."

XJá: "No vidíte. Já autem teď už moc nejezdím. Ještě jaem si to nedal přepsat."

On: /překvapivě mírně/ "Tak to co nejdřív udělejte."

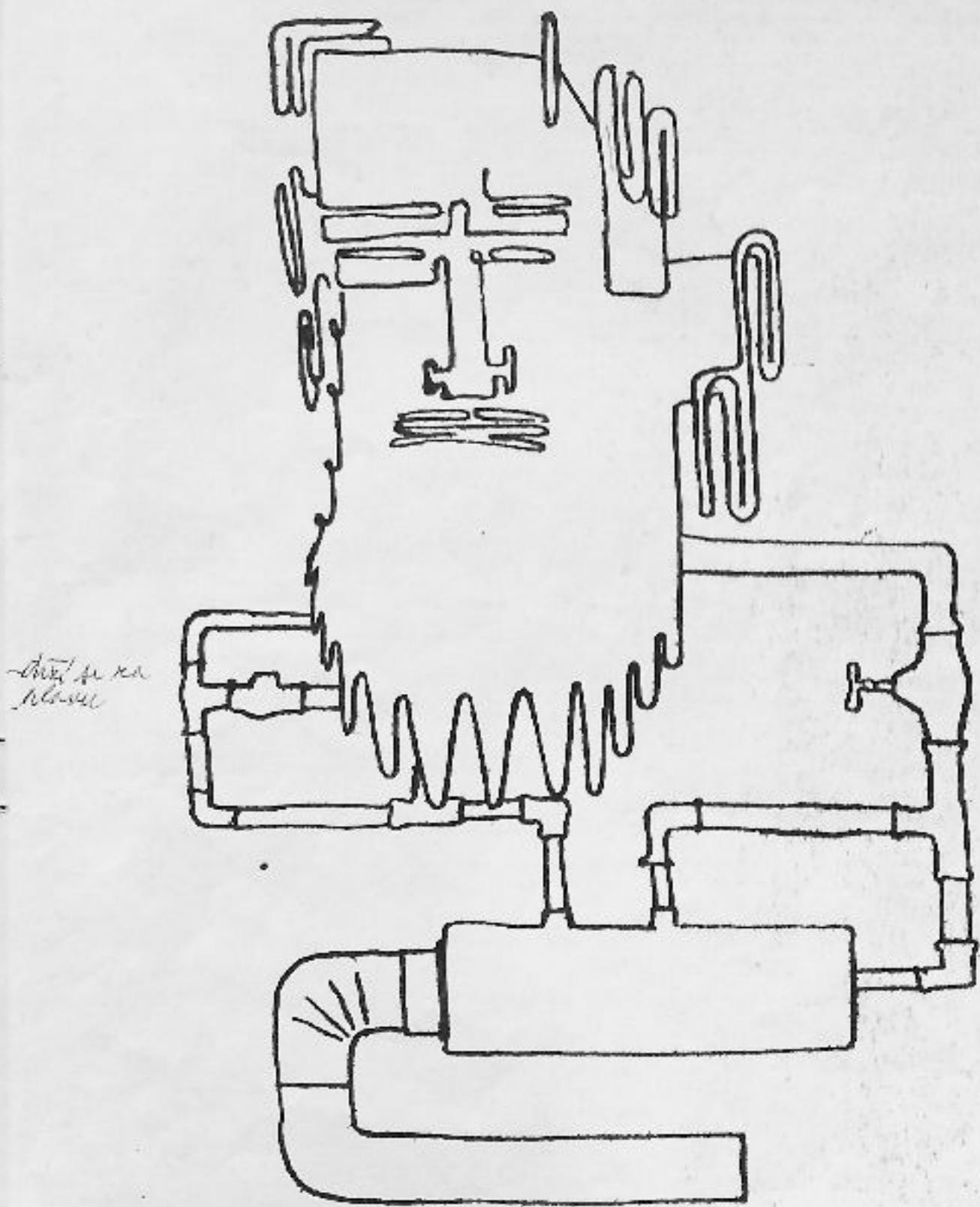
Druhý příslušník: /ten to ještě nechce vzdát/ "A kam ten kříž vlastně nesete?"

M.: /přesvědčen, že pravda je nejvíce odzbrojující/ "K arcibiskupskému paláci. Tam ho opřeme o zed. Oni si ho ráno vyžvednou."

Já: /spiklenecky/ "Dnes je totiž Velký pátek!"

Druhý příslušník: "Teď? V jednu hodinu v noci? Nezdá se vám to divné?"

Já: "Nechtěli jsme ve dne způsobit nějaký rozruch."

První příslušník: "Co vy pro toho pána Boha všechno neuděláte!"
Nestupují do vozu, otáčejí se a jedou zpět na Pohořelec. Cesta je volná. O pět minut později míjíme hlídku u kasáren a opíráme kříž o vchod do arcibiskupského paláce.

Dvanáctero prorektví o těch věcech, které se mají státí před příštím Antikristovým, nalezeno a vybráno v roce 1526 z knih Teulerových a začínat se má tu od roku 1756 a trvat se má do roku 1894:
1. Duchovní vrchnost bez věnosti 2. Soudové bez spravedlivosti 3. Stav manželský bez věnosti 4. Bohati bez litosti 5. Chudí bez pokrmu 6. Ženy beze studu 7. Děti bez bázně 8. Starí lidé bez rozumu 9. Mledí bez počestnosti 10. Poddaní bez poslušnosti 11. Knížata bez moci 12. Lid obecný bez někosenství.

Naléhavé sdělení

Ráno se sedívám do zrcadla a říkám si: "Sakra chlapče nechceš ty od tchо života nějak moci?"

Základna na Měsíci?

Specialisté NASA zkoumají v současné době projekt předpokládající vytvoření měsíční základny pro výrobu tekutého kyslíku, který by se měl využít koncem 90. let. V automaticky pracujících zařízeních bude prováděna těžba horniny, z níž bude možné pomocí vodíkové pece získávat vodu, elektrolyzou se má voda rozkládat na vodík a kyslík. Získaný vodík najde uplatnění ve zmíněných pecích a kyslík se bude pomocí kryogenního ochlazení zkapalňovat a dopravovat do speciálních nádrží na oběžnou dráhu kolem Země. V předběžné etapě se počítá s vypuštěním orbitální stanice na oběžnou dráhu kolem Měsíce, která by měla v průběhu své 0,5 a 1 roční činnosti najít nejvhodnější místo pro základnu. V další etapě pak bude vytvořen přímo na povrchu Měsíce komplex pro 12 lidí, kteří budou kontrolovat činnost automatických základen. Obyvatelký komplex může být umístěn na př. v původní nádrži na kapaliné pohonné hmoty kosmického raketoplánu, který se zasype měsíčním materiálem kvůli ochraně před radiací. Předpokládá se, že konkrétní práce na tomto projektu začnou v roce 1985. Jak už se ale stalo témař tradičí v americkém výzkumu vesmíru, není dosud jisté, zda se podaří získat patřičné finanční prostředky na jeho realisaci.

Princ Filip vystoupil z klubu cestovatelů, protože na výročním koncertu servírovali hrcí a lvi steaky.

Dvanáct horolezců nepálské horské služby se vydalo z Káthmándú na Mount Everest, aby jej očistili od záplavy nejrůznějších odpadků. Součástí akce je rovněž naučit venkovany, kteří žijí podél 150 km přístupové cesty do základního tábora na úpatí hory, jak se mají zbavit hald papírů, prázdných plechovek, lahviček a tašek z umělé hmoty, jež zde po sobě zanechaly horolezecké výpravy. Jen loni tudy prošlo přes 3.000 horolezců s nosiči nákladů. Skupina horolezců pak bude pokračovat ve výstupu na horu a cestou vyčistit od odpadků tábory ležící na standardní trase.

Naléhavé sdělení

O neduhy se nestarám, zajímá mne pouze duha.

Zpráva o chůzi na bosou.

Nohy hoří, nohy hoří. Nevím zdali je to dobrý začátek pro to, co chci říci, resp. chceme říci. Právě jsme vykonalí asi jednokilometrovou poutě BOSKY. B O S K Y . A nohy hoří. Nejprve asfaltka, níjíme parkující autobus, který s ohružel díl vlastně dík nikam nejede. A nohy hoří. Kamenité pole plné střepů, v délce asi tříset metrů jako azimut vysoká sosna, tam nastává výrazný zlom. Po poli plném staletých střepů se dostáváme na travnatou lesní cestu, která působí jako plyš. Na poli jsem zkoušel jít po špičkách, pak jsem je střídal s patami, ale daje tak nejméně bolestivý došlap. Nyní na lesní cestě s gástem došlapuji plnou vahou. Maringotka na drahled, ještě se pchadlně vymočím v snaze prodloužit tento stav "vyjimečné reality". Celé situaci nesmírně dodává soumrak, starý symbol pomíjivosti, jak bych jej nazval v tuhle chvíli. A nohy hoří.

-msch-

Hlava sehnutá k zemi a přesto se vznáší. Silnější vědomí bytí, sejetí se zemí, a paradoxně, i silnější kontakt s tím, co je výše. Bezkonfliktní asfaltka, zrosená chladná tráva /ta byla skvělá, jednou mi napadlo, že se brodím v hustém oleji/, kamenité pole /holasst nutí k trhavému, slepičímu našlapování/, lesní cesta /tu jsem si vychutnával, bez účasti zraku/. Kombinace soumraku a bosé chůze je dínečná; svěží, neotřelá, bolestná cesta, jenž nikam nesměřovala. Po většinu doby jsem byl tak zaujet samotným aktem chůze po proměnlivém podkladu, že její cíl /doupě či pelechy/ byl zcela vytěsněn z přítomného vědomí. Přes chodidla vnímám ostře celé tělo, mnohem intenzivněji než jindy.

-vf-

PS. V obou případech následovala chřipka.

Psi život.

Co si asi myslíš pse?

Pozoruješ mě jak si popisovám z dýmčičky, zíráš zcela nehybně a určitě si přehrríš psedu. Ted se mi povídám série dýmových kroužků, jedeš po nich pohledem a hned zase zpět. Rád vych věděl co to je, to co ted cítíš, to, co si c mně vlastně myslíš.

Je to ošdiv?

Strach?

Sázím 100:1 že je to lítost, ha. Znudilo tě to, oči se ti skřížily, miluješ spánok a lovecké a milostné sny, a potom kurá do ulic, srknout si fenčí chčanku a neznámí psi! Tvo skromnost mě děsí.

Naléhavé sdělení

Teprvě letos jsem pochopil a opravdu hluboce cítím co to je očekávat jaro, a jsem šťasten, že jsem takto spjat s přírodou.

Vždycky, když v televizi opakuji populární sovětský seriál "Sedmnáct zastavení jara", ohlašuji se, když zazvoní telefon jako Borman, Schellenberg, Kaltenbrunner nebo Müller. Je to pokaždé velmi veselé.

Spi, spi, spi,
zavři očka svý,
rostoč palce na bříšku,
nech poklesnout hlavičku,
spi, spi, spi.

Ráno ráno raníčko
uvaríš si kaiíčko
aby si se probudil
espoň na chvílku.

Archetyp I. - Mýt v něco začarován

Děsí, nejen jako ztráta totožnosti či podoby /viz Kafkova Proměnu/, ale spíše jako ztráta lidského vědomí. Začarovat lze totiž výhradně jen v něco nižšího /v reinkarnačních či karmických sférách/. Druhý pól, vzestup lidského vědomí do sfér setva tušených, je možný jen vlastním úsilím, řízeným sebeprůšhem. Tento pomalý výstup k panoramatičtějšímu výhledu se odehrává na příčlichém žebříku, který se v některých ohledech podobá katovu skřipci. Bolest ve svých rozmanitých podobách je koneckonců v tomto životě tvrdou valutou, která setva kdy podlehá znehodnocení, protože v přílišných, nesnesitelných dávkách již není organismem přijímána a je predisponována do nenasycených prostorů, které naše ego odmítá pocházet za své. Nelze ovšem zamítat, že druhou stranou téže mince, oddělenou jen tenkou vrstvou za jistých okolností prostopnáho materiálu, je rozkoš ve svých nesčetných a neméně rozmanitých podobách, at už ji nazýváme radost, euforie, exaltace, orgiastické vytržení, pocit štěstí, tvářící uspokojení, ukojená žádost.... Krkolicné a křečovité pohyby na žebříku jsou ovšem z jiného pohledu hrou, ať už výhře říkáme růj, vykoupení, spasení, osvobození či černý jícen nicty /jak si mnoho lidí z láčného kraje představuje "smrt"/ a pronáje peklo, očistec, reinkarlace se špatnou karmou či opět pád do nicty, prázdná /lze tedy říci, že tento typ lidí, pro něž má výhra stejnou přichut' jako prohra, není motivována ničím-a pro-nic?/. A z ještě jiného pohledu, který proniká za obraz, se zdá, že věichni musíme zaplatit bez nás předem sjednanou cenu za každé další prehmatnutí ruky směrem nahoru. Všechno je obchod, řekl by cynik či člověk poznamenaný podobnou jednostrannou zaujetostí myšlení či pohledu. Zdá se však, že tuto kolmici, po které se lze pohybovat oběma směry, si využívají všechna náboženství třetí generace /animismus-polyteismus-monoteismus, má-li ovšem smysl takto svévolně a v podstatě nekvalifikovaně třídit věci zcela neuchopitelné na rozdíl od generací počítaců/. A v těch starých se snad jedná jen o jinou, nám nyní nesrozumitelnou, v jinotajících a symbolech zahalenou formulaci téhož....

/příště: Živá a neživá voda/

Člověk ukázněný rozmyslem odvrhuje zde /ne tomto světě/ dobré činy stejně jako zlé. Proto se chystej k sebekáznění. (Ukázněnost znamená obratnost v činech.)

Bhagavádgita, 2, 50

Zlu nelze platit na splátky - a stále se o to pokoušíme.

Franz Kafka

Stížnost

Doufám že se ti líbí v dobrém jitru se rozkročit
pak se hluboce nadýchnout a ze široka vykročit
v poledne rozmáznout komára na zátylku
to jenom v létě a v zimě vztékle prsty zkroutit
versatilku.

Ach ten věčný kolotoč močového měchyře
ty blázničné chtíče rafinované až k nevíře
sušují mne stejně jako nevracející se klapky mého
Consula

A nevečír usedáš, vše se ztišíuje
ze stolu shrněš drobty jen ona se stále spečuje
nevraží na tvé stesky a i tvou radost pojímá
jako holou pitomost.

Přítomnost je jako mrzák opírající se o dvě berle
jedna je stará sukovitá s rostočí v oddenku
a ta druhá je pavučinná s trochu mlhy v podpěnce.

Naléhavá sdělení

Jedním z největších hříchů je brát někomu jeho víru. Velikým hříchem
je však také její vnucování.

Musím si stále připravovat nějaké otázky do zásoby.

Vydařená slovní hříčka je mnohdy víc než bezchybný logický výrok.

Nikdy neháset žítce do Zbrojovky!

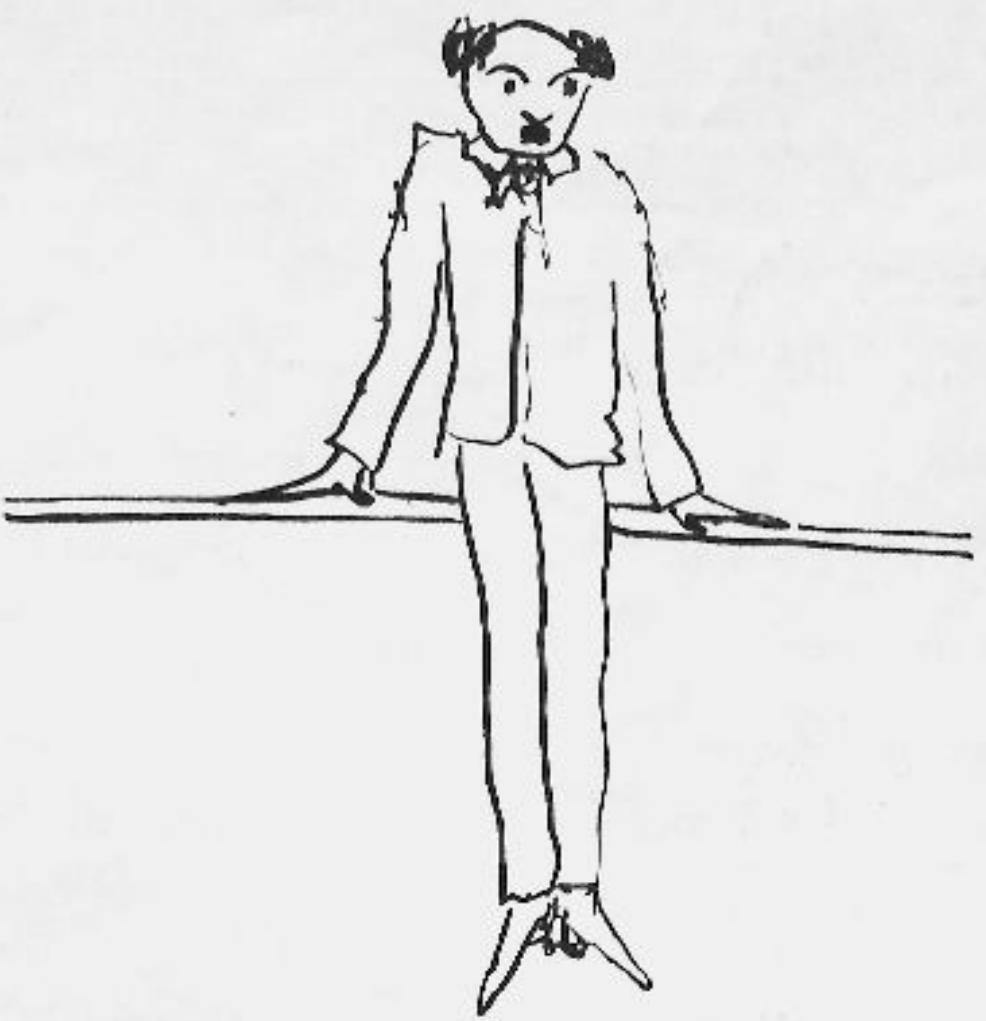
Ten kdo pije hodně vodky, nemusí mít teply spodky.

To, přece nejde říkat si stále ujde to ujde, snadno si ne to zvykneš
a pak dostaneš co se do této vejde.

Dnes mi jeden člověk dal obliáku, která byla úplně prázdná.

Denně čerstvé máslo na vaši hlavu.

Když nečistý duch vyjde z člověka, prochází místy bez vody a hledá
klidu, ale nenalezá. I řekne si: "Vrátim se do domu, odkud jsem vyšel."
I přijde a naleze dům prázdný, vydrhanutý a vyzdobený. Tu se vydá na
cestu a přibere si s sebou sedm jiných duchů horších, než je sám, a
pak vejde a přebývá tam. Poslední věci toho člověka jsou horší než
první. Tak se stane i tomuto zlému plemenu.

Pozdě ale přece.

Pořádné vycinkat rektoru katedry silnictví,
toto se mi zachtilo letos dvacátého čtvrtého sedmý.
Kdo si mne opravil, že to tam dokon vede,
rektor, kožíši kastrát se za pecí přede.

Důvody, tedy důchody, rozvody, pedohody,
říčce těž nadhledy,
zůstaly v kyselé omáčce vzdru ve dvore,
dveře k nim zavřeny,
správce nájemní vysokou v obore.

Ustvanou, přesné na komoru trafenou ohň
nechal u lessa, značkali by osíd.
Hajný, prostý člověk, vyfesoval igelitovou folii,
a přikryl to tak, že jenom nožky kousaly,
aby je svatejnské mužky v noci libaly.

Nevím nevím, jsem jen pramerný hnáč,
řídit s křízkom po fanuse, z toho se nevyliu,
kdyby všeck něsto nichou nechal odkrytou tvář,
který kraj by spatřil její oslnivou svatozast.

Lidé si stěnuji, že slova mudrců vyjadrují vždy jen primery, ale
nelze jich použít v denním životě, a jenom ten přece máme. Když
mudrc řekne: "Přejdi!" nemyslí tím, a myslom přešli na druhou stranu,
což sycnom snad ještě dokázali, když výsledek cesty za to
stál, nýbrž myslí tím jakousi bájnou jinou stranu, coži neznámého,
co ani on není a to přesněji označit a co nám tedy zde nemůže všeobec
pomoci. Všechny tyhle primery chtějí vlastně jenom říci, že nepo-
chopitelně nelze pochopit, a to jsme věděli. Ale to, a čím se denně
planočíme, je druhá věc.

Na to kdo si řekl: proč se zpěvujete? Kdyžkdyžte se říčili primery,
sami vyste se stali primery, a tím vyste se už zauvili denního plá-
nočení.

Jing řekl: vsadím se, že i tohle je primer.

První řekl: vyhrál jsi.

Brusný řekl: ale scházet jen v primaru.

První řekl: ne, ve skutečnosti, v primaru jsi pronášl.

Franz Kafka

postesk.

Co my z vás máme, my osydejní usosacír
Co my z Vás máme, z Vás Darwine, Rosele, Freude?
Ateistickým daremekům jste pravdu vyjevili
a nás jste na ni připravili?

Proč jste si neporadili se zasmušilými
sedláky v Beversku nebo Polabí?
Proč jste se nezeptali rytířů v Holandsku
nebo dřeváků v Počumaví?
Proč jste se nezeptali jestli o to stojí
jestli to neobytně potřebují.

Já vím, to vaše století
ten strach ten shon my to nebyl nekdo jiný.
Místo vám nezaslavím,
to jen ta spropadná vec si hledá dialog,
zatím si troufám počít s minulostí jej vést.

Citím, že syni nastává era brzdění,
rychliků zoufalství, které jste pomohli roztlačit.
Také chci pochodiť pod kolo klín,
snad se pak slespoň o milimetr napřimí.

Není to tak zlé; stačí překročit prán a vše bude dobré. Jiny svět
a nemusíš nic liket.

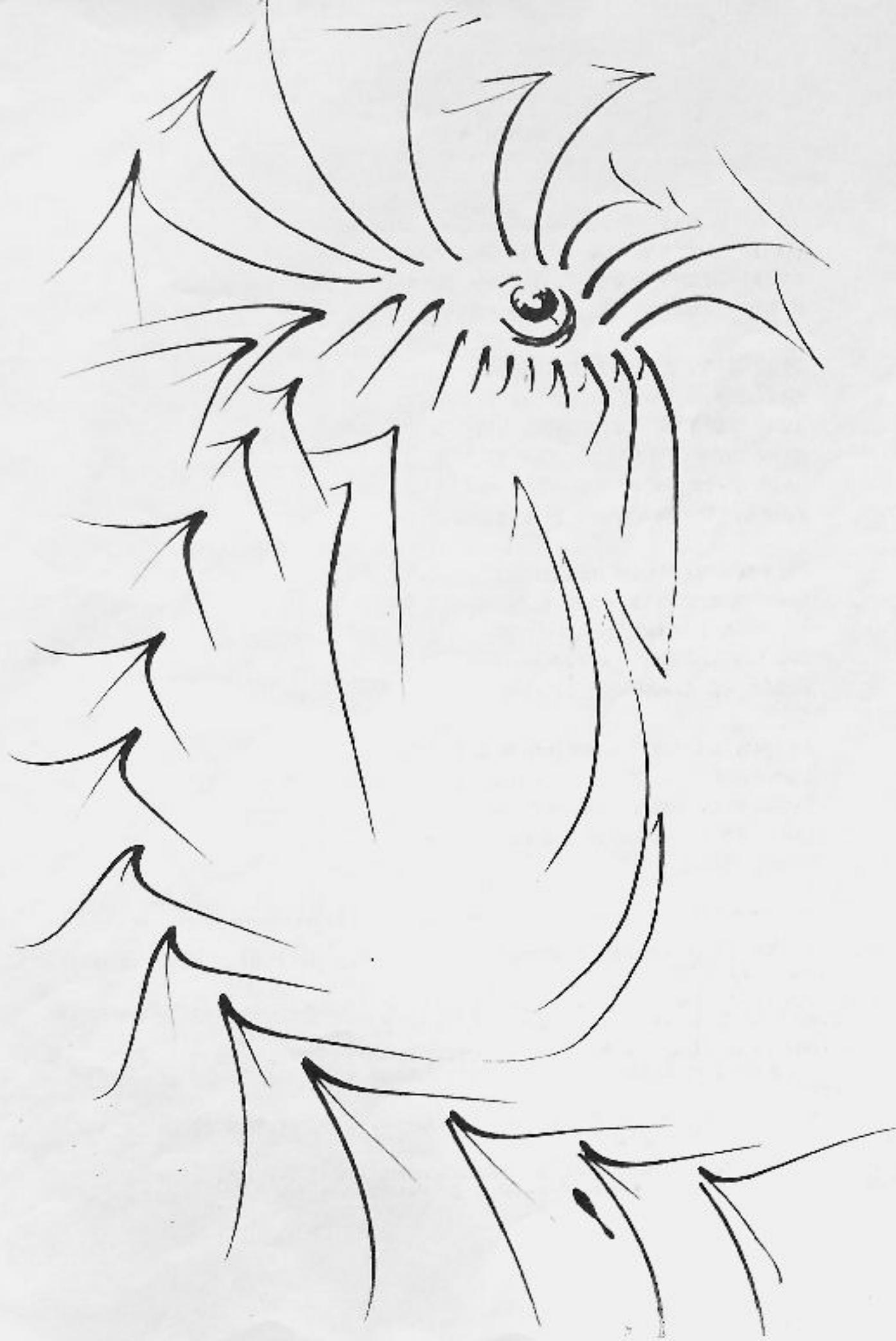
Pozorovatel se jaksi spolučastní života, veří se na život, snad
se udržet krok s větrem. Takový nechci byt.

Kontemplace a činnost mají svou zdenlivou pravdu; ale teprve
činnost, která vychází z kontemplace nebo spíš se do ní vraci, je pravda.

Zena, nebo snad přesněji řečeno manželství, představuje život,
a nám se nás potýkat.

Svět, jak známo je neosydejné mnichotvárný, což si lze kdykoliv
overit, nebereme-li hrst světa a pronídneme si ho začiske.

Franz Kafka

/6. část/

Hittleman : Jedna studentka mi dnes vykládala, že chodí do tohoto kurzu, protože si nedávno uvědomila, že od života nedostává, co by sama chtěla. Myslím, že ono vyjádření "dostat od života co chci" si zádá komentář, protože je slyšme velmi často. Je oblíbeným tvrzením spiklenců.

V jádře jde o toto: život je líčen jako jсoucno dost podobné člověkému obchodnímu domu, překypujícímu bespočetnými výrobky.

Vkročíte do tohoto skladu nepostradatelného zboží a podle vlastní peněženky "dostáváte" nebo "nedostáváte" to, co od této chceste. Pravda však je, že život není od toho, kdo žije, oddělen. Existence se projevuje spontánně v každém okamžiku a je jen zkušenost existování, nikoli existování "v životě". Pochopení tohoto bude pro studenta vrcholně důležité, neboť to pomáhá při ztištění myslí a při jejím obrácení dovnitř. Vidíte, že pokud někdo věří, že život je něco vnějšího, nebo něco odděleného od existence, tedy něco, co může být uchopeno a manipulováno, pak je jeho veškeré úsilí zaměřeno k naplnění tuče v iluzorním světě. Ze života nerazete nic "dělat" a také nemůžete životu nic "dát". Nemůžete žít "plný" život a nemůžete žít "prázdný" život. Můžete jen BYT. Pochopení, že JSTE, uchovává vaši JEDINOST. Ale domněnka, že j a t e t o č i o n o , nebo že se můžete stát tím č i o n í m vyvolává touhu projevit se jako něco jiného než to, co JSTE. Každé takové úsilí je marné. Můžete jen BYT.

Další student: To je určitě v protikludu ke způsobu, jakým skoro každý uvažuje. Pravděpodobně polovina světa se zakývá nějakým sebezdkonalováním.

H : Zjistěte nejprve, zdali máte "já". Pak budete vědět, jestli potřebujete "zdokonalení".

S : Chtěl jsem říci, že téměř každý chce v tom či onom směru fungovat účinněji.

H : Základní proposici spiknutí je, že "sebezdkonalení" má za následek zvýšené uspokojení a že též může dokažec vyústít v naplnění. Proto konejte, co můžete konat. Budte si ale vědomi toho, že žádná činnost nebo myšlenka nemůže změnit vaše BYTÍ. Ať už věříte, že fungujete účině nebo nedúčině, vždycky jste Vlastní já. Setrvejte jako Vlastní já a poznáte klid.

Další stud.: Ríkáte tedy, že býhom se neměli pokoušet vykonat něco pro sebezdkonalení?

H : "Sebezdkonalení" je u spiklenců velmi oblíbeno, protože mu nikdy není konce. Obvyklá mysl vás může sebezdkonalováním účinně zaneprázdnit po spoustu životů. Když mluvím o sebezdkonalování jako o "marném úsilí", lidé se často pohoršují. Dělejte, co dělat musíte, ale zamyslete se na chvíli nad tímto: "Kdo provede ono zdokonalení sebe?"

S : Já.

H : Ríkáte tím tedy, že je zde "já", jež zdokonaluje "sebe"? To znamená, že jste dvě já: jedno, jež potřebuje zdokonalení a další, jež zdokonalení provede. Je to tak správně? /student neodpověděl/.

A teď mi odpovězte na toto: kdo posoudí, zdali "zdokonalovací" proces postupuje uspokojivě či nikoliv?

S : Já.

H : Je to ono "já", jež potřebuje být zdokonaleno, nebo to, jež zdokonalení provede? Pokud to není žádné z nich, musí tu být tři já: jedno, jež potřebuje zdokonalení, druhé, jež zdokonalení provede, a třetí, jež bude jeho pozorovatel dohlížet na to, zda zdokonalení probíhá správně. /smich/

A kdo posoudí třetí já, aby určil, jestli toto já správně oceňuje uspokojivost zdokonalování? /Student neodpověděl/

Vidíte tedy, že tímto já není žádný konec. Vlastní já jste rozdělil

-do všech těchto já a sám už nadále neviete, kdo jste. Vlastní já žádne zdokonalení nepotřebuje; nikdy nemůže být jiné než Celistvé a Dokonalé.

Další stud.: Rekl mych, že takovéto vědění by člověka vedlo k přání ustoupit ze světa.

H : Dobrá, ted to vědění máte; jste připraven ustoupit ze světa?

S : Ne, skutečné vědění nemám; jde mi o zkušenost.

H : Právě tak. "Vědění" znamená velmi málo, i když může pomoci. Ale zkušenost, to je ono. Tedy prožijte Vlastní já. Prožijte Vlastní já tak, že Vlastní já BUDETE. Pak už ner vyvstane otázka, zda ustoupit či neustoupit ze světa.

S : Proč ne?

H : Obyčejná mysl pojímá "stažení se" jako "zřeknutí se", jako "odvrácení se", jde o "odvrácení se". Vlastní já však ani nevznáší, ani nevychází. JSTE Vlastní já a jako takové nemáte žádnou možnost zapletení se nebo stažení se.

S : Okud by se větší počet lidí nestaral o to, zda fungují šířině nebo ne, nedošlo by pak ke skutečnému zhoršení společnosti?

H : Pozorujete snad, že se taková lhostejnost ve společnosti šíří nyní pod vlivem našeho učení?

S : Ne, ale této filosofii je vystaven pravděpodobně jen velmi malý počet lidí.

H : Tak vidíte, to je útěcha. Nemějte strach. Pokud je nevyzradíte vy, já také ne. /smich/ Pochopte nejprve K do se obává zhoršení a proniknete zastrašovací taktikou obyčejné mysli.

S : /obracíce se na pana Hittlemana/ Jste ilusi mé obyčejné mysli?

H : Vše co vystupuje z obyčejné mysli je pomíjivé a proto neskutečné; protože je neskutečné, je ilusi.

S : Chcete říci, že jak vás teď vidím, jste ilusi a že když vás viděl z Vlastního já, byl byste skutečný?

H : Tyto otázky mohou být jedině vytvořen obyčejné mysli. Vaše vystavání se na moji skutečnost je založeno na předpokladu obyčejných myslí, že jsme jednotliví, oddělení. Ve Vlastním já je jen JEDINOST bez oddělení, oddílení. Jako Vlastní já mne nedůzete "vidět" ani jako "skutečného" ani jako "ilusi". Neexistuje žádné subjektivní Vlastního já, tedy není "subjekt", jenž by "viděl" objekt. Všechno je Vlastní já.

Další stud.: Když jste ponoren do Vlastního já, zachováváte si pocit individuality?

H : Nikdy žádnou individualitu, kterou byste zachovával, nemáte. "Individualita" je synonymem "já". Nemusíte se bát ztráty něčeho, co nemáte.

S : Připadá mi, že k tomu, aby se stal vnímavým vůči této filosofii, je třeba hodně praxe, jež by mou mysl dostatečně zjemnila.

H : /po chvíli/ Přinášte na okamžik. /Pan Hittleman vstal a došel k nedalekému stolu. Z mísy s ovocem vzal pomeranč a vrátil se na své místo. Posadil se a zadál si prohlížet pomeranč./

Ne. O vnímavost své myslí se nemusíte osávat.

/Student, na kterého mluvil, seděl přibližně 3 metry od něho. Náhle bez varování pan Hittleman hodil pomeranč studentovi. Byl to úmyslně snadný hod a cíekávalo se, že student pomeranč chytí; to se také stalo. Student se vyplášil a všichni se smáli./

Výborně! Jak jste to dokázali? Analysoval jste dráhu letu?

S : /usmívá se/ Ne.

H : Vypočítal jste odpór vzduchu? /Student, stále se usmívaje, zavrtel hlavou, že ne./

Takže jste nekonal žádné přípravy. Vaše přírodná "situace" v životě byla zcela zapomenuta. Viděl jste letící pomeranč a tak jste napráhl ruce a chytí jej. Právě tak ani nepotřebujete připravovat mysl; ta nemusí být "zjemňována" nebo "učiněna vnímavou".

Vlastní já k vám vstupuje v každém okamžiku.

Rozpráhněte ruce a "chytněte" je.

Další stud.: Možná, že to není k věci, ale on ve skutečnosti v y - k o n a l různé duševní přípravy, aby pomeranč chytil. Jenom proto, že k nim došlo tak rychle, jsme si neuvědomili, co se všechno odválo.

H : Ovšem, právě tak, jako když si neuvědomili, ~~xxxxxx~~ že jste již vykonali veškeré nezbytné přípravy k BYTI. Nic dalšího není třeba vykonat.

Student, který chytil pomeranč: Co když jej nechytí?

H : Taková možnost nebyla.

S : Jak to, že ne?

H : Setrvejte ve středu a pochopíte, že žádné "možnosti" nejsou. Je jenom to, co JE.

Další stud.: Možnost volby je přece pro každého nekonečná. Jak můžete říci, že "žádné možnosti neexistují?"

H : "Možnosti" jsou vlastnosti počítací, obyčejné myslí. Jako takové jsou skutečně nekonečné. Ale Vy JSTE. Ve Skutečnosti jednáte - tím, co obyčejná mysl pojímá jako "činnost" - ze středu, jako Vlastní já, nikoli podle "možností". Poznejte všudypřítomnou JEDINOST a nebudete "možnostmi" vtahováni do iluze. Bez ohledu na to, co děláte, je to jediná věc, kterou můžete udělat. Pokud v běhu BYTI náhle dovolíte iluzi "možností", my vás přesvědčíme, že můžete všechno vykonat, nebo že můžete být jiný než JSTE, vaše JEDINOST se zatemní.

Ke zaobíhování své obyčejné myslí jste dospěli právě proto, že vás můžete obdarovat těmito nekonečnými možnostmi. "Jak báječné!" říkáte si. Nedají se vám poznat, že iluze těchto možností v sice nechashuje svosodu, ale ve skutečnosti vás udržuje v pobdanství.

S : Volit nemohu?

H : Proč se zatažovat iluzí volby? Obyčejná mysl vás během nešetřených životů a de může nejen "možnostmi" a "volbami", ale i stavostí, zda jste učinili správnou volbu. A kdo ohodnocuje správnost či nesprávnost volby? - ten týž násť r o j , k t e r ý p ř e d k l á d á n e k o n e č n ě v o l e y : obyčejná mysl. Tyto "možnosti", jež shledáváte tak žádoucími a důležitými, jsou vytvorem obyčejné myslí. Proč je zaočňovat a setrvávat v otroctví? Pochopěte jako milosrdenslaví, že nemůžete být to něco o n o c ; můžete jen BÝT. V Pravdě cokoli se zdáte vykonávat, vystupuje z všeí JEDINOSTI, nikoli z iluze, zejste učinili volbu z možností.

Další stud.: Verím, že nejsem sam se svou zkušenosí, že když jsem jednal určitým způsobem, nebyl jsem pak spokojen s výsledkem. Celou věc jsem si pak pronyslil a rozhodl se, že příště budu v podobné situaci jednat odlišně. A skutečně také potom jednám očividně a výsledek je mnichem uspokojivější. Vědomě jsem si zvolil jiné jednání.

H : K čemu je celá ta analýsa obyčejné myslí se vši tou "správností" a "čistotou"? Proč někteří lidé povazují nejakou věc za "správnou" a jiní tutéž věc posuzují jako "čistou"? A proč lidé tutéž věc posuzují jednom jako "správnou" a jindy jako "nesprávnou"? Pokud je něco Opravdové, Správné, neměl by je každý vidět vždy v tomto světle? Zanechte těchto základů počítacé. Setrvejte ve své JEDINOSTI jako Vlastní já a nebudete nedále vystaveni tyranii "správnosti" a "nesprávnosti", pojmu obyčejné myslí. Pokud nejste schopní poznat Pravdu své JEDINOSTI TED, pak slespon vynábrejte, kdo je toto "já", o němž pronlašujete, že "volí" a "jedná".

S : Proč Bůh dovoluje válku, hladomor a utrpení?

H : Proč se ptáte mně? Zeptejte se jeho.

S : /po chvíli/ Nevím jak.

H : Přitom ale říkáte, že víte, že On dovoluje válku, hladomor a utr-

pení. /Student neodpověděl/

Přišla válka k vám a řekla: "Bůh mi dovolil, abych se projevila?

S : Jestli jo Bůh všechno, pak musí takové věci existovat s jeho svolením.

H : Dříve než s nimi budete chtít žádat Boha, zjistěte, zda vůbec existuje. Pokud nejste schopen z e p t a t se Ho jednoduchou otázkou jako proč dovoluje válku, hladomor a utrpení, pak budete muset uspokojit svou zvědavost jinak.

S : Jak?

H : Kdo vyslovuje otázku o válce a utrpení?

S : Já.

H : Obrátěte svoji mysl dovnitř a vyslechněte toto "já", o němž mluvíte až k jeho zdroji. V místě, kde já povstává, budete moct vyslovit svou otázku - pokud ještě shledáte, že to vůbec je nutné.

Studentka: Ráda bych vám vše sdělila, jak mnoho pro mne znemožná zdejší posyt. Knihy, popisující tyto vaše kurzy se ke mně dostaly právě v době, kdy man ve svém životě provést důležitou změnu. Posyt zde mi pomohl vidět moji situaci ve zcela odlišném světle. Skutečně cítím, že můj příchod sem měl hlubší význam.

H : Těší mne, že vám tyto diskuse pomohly.

O "změnách" a "rozhodnutích" jsme zde již mluvili a já věřím, že si připomenete to, co bylo řečeno. Chtěl bych vás kvůli tomu, že jste mluvili a když jste mluvili, co k tomu vedlo, říct, že mluvili o "hlubším významu". Jde o obrat, který často slyšíme a který mycnonyní měli rozesrat.

Jestliže věříte představě, že "to mělo hlubší význam", pak zjevně věříte, že jsou nespočetné situace a okolnosti, jež hlubší význam nemají. To posiluje ilusi obyčejné myslí o "osudu"; zdůrazňuje tak, že existence je plna náhod, možností, že je to výtvar entity, která tvoří člověka a která jej nezaujatě pozoruje, jak se "topí" nebo "plave". Někdy je člověk "osud" dozráván a kostky hrají pro něj. Jindy se zase potácí, vystaven vrtochům "štěstěny", zoufale se snaží ovládnout svůj "osud", ze všech stran spiklenci upozornován, že je pouhou "nickou ve vesmíru" atd. Všechna tato slova a fráze člověka účinně udržují v otroctví obyčejné myslí, neboť ta je vždy znova schopna ho presvědčit, že zcela zjevně potřebuje neustálou pomoc při kormidlování skrze toto studiátě "možnosti". Jako entitu, jež takové vedení poskytne, nevrhuje obyčejná mysl sama sebe; přitom svůj vlastní návrh i podporuje a jednomyslně se zvolí.

Když obyčejná mysl rozebírá určitou situaci, něco "cvakne" a vy si tuto zkušenosť vykládáte, jakoby m. la "hlubší význam". Kdo způsobil to, že mála hlubší význam? Zřídile snad nějaká entita tyto určité události tak, že se pro ni staly "významnými"? Pokud tomu tak je, jsou pro ni všechny ostatní události m. f. n. e. významné nebo zcela bezvýznamné? Skutečná pravda je, že není nic, co by mělo hlubší význam a nic, co by bylo bezvýznamné a také nic, co by mělo větší význam než to ostatní. VŠE prostě JE. Dokud se vám nepodaří BYT VŠÍM TED, dotud si budete sám sebe představovat jako "pěšce ve hře", čekajícího na tu "svou pravou loď", snažícího se "prorazit", divícího se "Proč se mi tohle všechno přihodilo?" a připsadujícího si jako vším zranitelná nicka ve vesmíru. Setrvejte tedy jako Vlastní já a zádné takové iluze nemohou vzniknout.

Studentka: Je Vlastní já dosažitelné jen když dotyčný žije v téle, nebo je lze dosáhnout stejně i za jiných stavů?

H : Pamatujte si, že jste vždy Vlastní já a že není nic, čeho by se mělo "dosáhnout". Protože Vlastní já JE vše, co jste vůbec kdy hledali, nyní hledáte něco k u d e t e hledat v ilusorním následnosti minulého - přítomného - soudoucího, proč nepoznast Vlastní já TED? Proč se zabývat různými "stavy" existence? /Pomlka/ Abych však uspokojil vaši obyčejnou mysl, dodám, že mnohé východní spisy nám děvají vědět, že osvícení lze projevit jedině když je dotyčný vtělen. Dále poznámenávejí, že vtělení je vzácné a nesnadno,

dosažitelné. To vše má zdůraznit nelépenost zasvěcení nejopravdovějšího usili k uskutečnění poznání Vlastního já v tomto životě.

S : Pokud dotyčná dosahne ve svém životě osvíceného stavu, pokračuje ještě v žití? Myslím "žiti" v osyklém smyslu slova.

H : I nadále se chová tak, jak její předešlá karma vyžaduje, aby se chovala. Pokud ve skutečnosti funguje jako učitelka, nebude se jevit něčím odlišná od normálního člověka a ani se nedede zdát jiná než jaká byla před tímto "osvícením". Pozná ji jedině jiná osvícená mytost. Osoba znala Vlastního já a tedy fungující jako Universální Mysl, nevyvíjí řádnou novou karmu a její předchozí karma se přitom rozptyluje. Pochopte věk, že osvícená osoba se nadále nepovažuje za připoutanou k tělu a že je naprostoto lhostejná k pojmu karmy. Obyčejný člověk cítí, že je uzavřen v těle a proto věří, že ten, kdo je osvícený /džnsni/ musí být také v těle. To je stanoviško, z kterého jste polozila svoji otázku. Ten, kdo nedokázal poznat skutečnou podstatu osvícené osoby, nemůže znát stav džnání.

Další stud.: Pokud někdo vyhlašuje faktum svého osvícení a stane se učitelem či gurarem, jak může vérit, že jeho osvícení a učení je opravdové?

H : Pokud dotyčný vyhlašuje "Jsem osvícený" nebo "Jsem guru", je obvykle nejlepší vytratit se co nejrychlejší z jeho blízkosti. Jinými slovy "Přehněte!" /směli/

Ten, kdo přesívá ve Vlastním já, se nepovažuje za "osvíceného" nebo za odděleného od ostatních. Co se týče vašeho vědění, že jeho či její učení je opravdové, věřte své intuici. Intuitivně poznáte, zda dotyčné vedení vyzařuje ze svého středu s vycítit, zda se v jeho přítomnosti běží klidná pohoda, kterou hledáte. Totok vedení /deržan/ může být slovní nebo mlčenlivé, nebo obojí. Tyto věci můžete vnímat buď okamžitě nebo je třeba jistého údolí vystavení se jeho vlivu. Nakonec ale poznáte.

Další stud.: Vím, že vý jste guru.

H : Právě tak jako vy. Každý člověk je jak studentem, tak i gurarem dalšího člověka.

S : Jste mým gurarem po mnoho let skrze své knihy a nahrávky.
/Pan Hittlemen přikývl, ale neodpověděl/

Další stud.: Poslyte, Richard, vím, že většina lidí zde by o tom nemluvila - i když si to možná myslí - a chápou i to, proč vý o tom nemluvíte, ale utkejme se s tím; rozhodně je kolem mnoho podvodníků a padělatelů. Bizarní vzevření onoho chlapeckého gurua v Astrodoru /televizní seriál/ s tlupy výrostků, potulujících se ulicemi s oholenými hlavami, rozdávající letáky a obracející se na víru, a ti indové, přicestovali z Indie, trávici týden si čtrnáct dní v něčím dome a pak jej vyhlašují za "centrum", a vyprošující dary, jež mají být poslány zpět do Indie....znám to již hodně let a za devadesátdevět procent takzvaných gurau, jak indů tak ostatních bych nedal ani šesták. Nechci nikoho z přítomných urazit, ale říkám to tak, jak to vidím.

H : Naže, jsem si jist, že většina z nás chápe to, co chcete sdělit, ale v této záležitosti musíme mít správnou perspektivu. Svět obyčejné myslí není jiný, než byval a než jaký vždy může. Jsou v něm ti, kdo hledají a tak se učitelé a sekty objevují v mnoha zjevně odlišných úrovních chápání, aby pokryly potřeby různých hledajících. Je pravda, že mladíci středoškolského a vysokoškolského věku mají sklon být při svém duchovním hledání lenkomyslnejší a nekritičtější a je to pravda prostě proto, že jsou mladí a bezkušení. Mnozí z nich však nezhytně zkušenosti k pochopení čistého učení dosáhnou právě prováděním toho, co provádí jí tedy. Mladí lidé těsnou k určité "vnější pomě" /trappings/. Jsou přitahováni prozpěvováním, zážitvami, sandály, kandidy, temnými pokoji, barevnými světly, hudebou, průvody, Indy, Kavkazci, kteří přijali nebo održeli indické jméno atd. Některí z těchto mladých lidí oponují svému prostředí, jiní hledají mimorádné zážitky /far-out blast/,

napodobující rázitek s drogou, další prostě jen následují své vrtěníky a zabývají se tím, protože to je modní; mnozí z nich jsou však z hloubi duše opravdoví a oddaní. V řezech, kdo říkají, že hří daji, musí být dána výhoda jakékoli pochybnosti, jaká může napadnout i vás. Pochopete, že všechno je vždy přesně takové, jaké to může být. Jestliže si tuto pravdu neuvědomíte, uvěříte, že "osud" a "chýba" jsou skutečnosti a budete se zabývat otázkou proč a jak by měla být společnost "vylepšena".

Když mám příležitost říci skupině mladých lidí, že róby, sandály, kádido atd. nejsou nezbytné a že dokonce mohou být překážkou při jejich cvičení, pozorují, zemnoucí se skupiny jsou rozčarování. Je to jako mych vyloučil většinu romantiky a dobrodružství hledání. Nemají dost zkušeností, aby rozpoznali, kde leží skutečné dobrodružství. Také jsem si všiml, že mnozí v těchto skupinách mladých lidí si nejsou jisti, kam by mne měli zaředit. Přijdu k nim tak jak mne teď vidíte, s poměrně krátkými vlasy, bezvousý, v evropských šatech, bez indického jména. Přednáším obvykle v sedě u stolu - nikoli na podlaze - bez květin, růžence nebo kadiela. To je prostě můj styl. Nepovažuji za nutné přijmout tuto různá "přikrácení" /trappings/, i když na nich určitě není nic špatného, používám si přikrácení nezačněte plést s naukou.

Další stud.: V pokoji, kde cvičím jógu a meditaci, používám kašidlo a květiny. Vytvářejí velmi příjemné, uvolněné prostředí /vibrations/.

H : Ano, to je scela přijetelné, a to především, když zjištujete, že tato "prostředí" vám prispívá ke zklidnění mysli. Budte si však vědom toho, že tato prostředí vytváří vaše mysl s nikoli květiny. Přijetelné jsou všechna vnejší přikrácení, jež pomáhají vytvořit atmosféru, v níž může být mysl umlčena. Je třeba též pochopit, že mít příjemný, uvolněný pocit není ještě meditace našeho učení. Ta je v praxi provozována obrácením mysli dovnitř a určením jejího směru. Jakmile se do toho jednou opravdově zaberete, nelze mít pro vás vnejší usporádání vašeho cvičení dôležitost a skleněté ohlávky pro vás změnat totik co chrám.

Další stud.: Máte nějaké učedníky?

H : Tento druh vztahu učedník-ucitel v klasickém smyslu nepodporuji. Jiní jej třeba podporují, ale můj styl to prostě není. Setkávám se čas od času s lidmi jako jste vy a říkám jim to, co říkám i vám. Posízím je, aby se obrátili dovnitř a osjevili, že oni sami jsou svými vlastními guruji. Naefázím různé techniky, jež mohou být v tomto ohledu užitečné, jako třeba jógová cvičení.

S : Máte, něco měl jste guru?

H : Všechni, kdo mne zvěří tleskli a nutili obrátit se dovnitř, jsou mými guruji.

S : Chci se zeptat, jestli jste měl nějakého osobního guru?

H : Vím, co myslíte... Ramana Maharsi.

S : Můžete nám vyprávět něco ze svých zážitků?

H : Ne. Nemám ve zvyku mluvit o těchto věcech. Jiní třeba své zážitky vyprávějí.

Další stud.: Myslim, že byste měl mít stálé středisko, kde byste byl dostupný všem těm, kdo jako já vás chce vidět častěji než jednou či dvakrát za rok.

H : Mám takovou zkušenosť, že různá střediska jógy, sáramy, útulky atd. založené v této zemi, se neosvědčily jako uspokojivé pro scérování nejvyšší a ryzí nauky o poznání Vlastního já.

S : Proč je tomu tak?

H : V podstatě to má co činit s tím, co je začleněno v procesu organizování a udržování těchto institucí. Taková instituce musí v každém okamžiku odrážet ducha mistra, kolem něhož byla ustavena. To vyžaduje velké zkušenosť a znalosti. Tá, kdo jsou pověřeni zodpovědností za organizační a údržbu, musí být tak zcela proniknuti duchem mistra; e jeho učením je prostoupeno všechno: kuchyně, úradovna, společenské učlosti a množství dalších aspektů. Ypozoroval jsem však, že tomu tak není a že tento "střediska" se bud rozpečnou a nedostatkem takového ducha nebo "zkanění" takovým způsobem, že přejí-

ZA HODINU Z PRAHY V CURYCHU,
ZA CENU POUZE O TŘETINU VYŠŠÍ NEŽ VLAKEM!

50% SLEVY VYUŽIJETE LI
ZLEVNĚNÉHO TARIFU **PEX**

CSA • swissair

Podrobnější informace o podmínkách této slevy, kterou
lze využít především pro soukromé cesty jakož i
o možnostech spojení mezi Prahou a Curychem, Vám
poskytne kterakoli cestovní kancelář ČSA,
Čedoku nebo přímo SWISSAIR Praha, Pařížská 11,
Praha 1, telefon 231 47 07

mají veškerou dynamiku korporativní struktury: často zde převládají malicherné spory, stížnosti, moje o moc, snaha líbit se a touha po uznání. Mnohým ašram slouží jako "berla" a může se při poznání Vlastního já stát právě tak pomocí jako překážkou. Co jsem teď prohlásil, to je zevšeobecnění, odvozené z mých vlastních pozorování. Mohou být ovšem i vyjimky.

S : Jsou guruové, kteří nemají ašramy?

H : Guruové předkládají svá učení v mnoha situacích. Někteří jsou poustníci a učí tam, kde a kdy se jim zaseče. Takový guru byl Ježíš. Jiní si dají jednají program vystoupení na jednom či několika místech. Někteří mají jeden či několik ašramů a cestují mezi nimi. Další mají ašramy a v nich zůstávají. Pak jsou ti, kteří vedou a instruují bez jakéhokoli osobního kontaktu se studenty. To vše je záležitostí stylu toho kterého gurua.

S : Co si myslíte o cestě do Indie? Radil byste ji?

H : Tyto věci záleží na sklonku dotyčného. Pokud jste tam neodolatelně přitahován, pak jdete. Jinak zůstante pokojně doma a BUDTE.

S : Existuje nějaký konkrétní ašram, který můžete doporučit?

H : Doporučuji ašram, který objevíte, když se obrátíte dovnitř, když "vstoupíte do své vlastní komárky". Pokud cítíte, že potřebujete určité vnější prostředí, abyste zvnitřní, pak musíte nějaké vyhledat. Ale stále jdete nebo zůstanete, vždy jste vlastní já.

početování

Jo Durden-Smith a Diane de Simone : Pohleví - rozřešená záhada?

Domníváte-li se, že rozdíly mezi ženami a muži jsou jen záležitostí výchovy, pak má pro vás současná věda některá překvapení. Kdy vysvětlovalo v průběhu dějin tolik odborníků mužům a ženám kym jsou a proč? Největší armáda sociologů, psychologů, statistiků a precovníků průzkumu trhu se na nás vrhla a slídí po našich kancelářích, kuchyních, ložnicích a dětských pokojích v dychtivosti po nějakém odhalení, které by jim přineslo další dotaci, další kontrakt na knihu, dalšího spokojeného inzerenta, další překvapivou finanční částku. Sex je důležitá věc, s tím souhlasí každý. A vztahy mezi pohlevími dělají z naší společnosti to, čím je. Každý typ chování stojí za povšimnutí, každý sexuální kámen se vyplatí převrátit.

Zdá se, že každý chce mít poslední slovo. Procento rozvodů vzrostlo, protože muži nepouští ženy do předpokojů moci anebo proto, že jsou již ženy v nich a dávají jim přednost před domovem. Ženy jsou nešťastné, protože jsou muži stále agresivnější anebo proto, že jsou stále zženštělejší. Muži, ženy a jejich potomci jsou vězni sexuálních stereotypů, tvrdí jeden vědec - což má premiálný vliv na to, jaké skutečně jsou - říká jiný. Rodina se poprvé dostala do opravdových potíží, piše jeden sociolog - právě v takové situaci byla již před padesáti lety, napsal jiný. Blíží se věk osvícenství, tvrdí jedna kniha. Naslavá smutný konec mužů a žen, tak jak je známe, prohlašuje jiná. "72% mužů....", "63% žen...." "žije ve stresu", "je nevárných svým partnerům"... "Nechut k myšlence na ženského prezidenta"..."Prát si sám či neprat"....

Tento zmatak protikladných informací je dítetem nové ortodoxnosti, kterou začala věda propagovat v šedesátých a sedmdesátých letech. Před sto lety stanovovali evropští a američtí vědci inteligenci na základě pečlivého vážení mozků a puntičkářského ohodnocování čísel kloboukuů mrtvých geniů; tento systém byl věrným výrazem ortodoxie té doby.

Daleko vpředu byli sěloši, váhavé v patřičné vzdálenosti sledovaní běloškami. A daleko za nimi se loudal zbytek lidstva žlutí, rugí, hnědí a černí. V pojmech tehdy nových evolučních teorií to znamenalo, že bílí muži byli nejvyvinutějším typem člověka. Kontinenty, obchod i domácnost ovládali na základě kožského práva svých genů. Jsme kym jsme, protože jsme se tak narodili, tvrdili vědci. A tím příběh končil.

Tato konvenční moudrost cvládala v té či oné podobě až do šedesáti let prakticky všechny úvahy o mužích a ženách. Stala se i součástí řeči: "Kluci jsou kluci", "Na holku to není špatné", "Dívčata jsou z koření a cukru", "A man s man, a he-man, a REAL man." V tomto světle byla ženská kariéra pohledána za úchylku. Na uličnice /"tomboys" - slovo původně znamenalo běhnu/ bylo zvykem vrhat zamračené pohledy. A homoseksuálové byli pohledáni za podřadnou formu lidskosti, za dědice "špatné krve". Tyto věci byly "proti přírodě". A příroda byla tehdy vše.

To všechno ovšem výtečně sloužilo statu quo. Černoši byli vyloučeni z hlavního proudu společnosti. S homosexuály nebyly potíže. Ale pak se staly dvě věci. Zaprve učinila věda svůj největší objev ve 20. století: že neví skoro nic, a zvláště nic o tom, co je to lidská přirozenost. A tak tvrdá věda - věda mření a experimentů - se stáhla spět do svých laboratoří, ponechávajíc oblast lidského chování tak zvaným někkým vědám: sociologii a psychologii. Tyto vědy o vrozené přirozenosti neměly co říci a dokonce se o ni ani nezajímaly. Zajímalo je jen to, co se děje s lidským organismem po zrození. To, co podle nich utvářelo a deformaovalo lidskou mytost byla výchova. Příroda s tím neměla nic společného.

Řečeno jinými slovy, došlo k mohutnému pohybu ~~xenofobním~~ kyvadlem vědy od přirozenosti k výchově, z vězení evoluce k úplnému osvobození se od ní. Vše, co musíme nyní učinit, abychom se stali tím, kym chceme, je změna společnosti; to, jak se zdá, tvrdí nyní naše věda. A to je druhá věc, která se přihodila. V šedesátých letech zde byla najednou celá generace, která vypadala na to, že si tuto lekci vědy bere k srdeci. Zdálo se jí, že je dušena a zaváděna na sestáti již od narození. A proto nepadala každou instituci, která řídila její osud: rodinu, školy, university, vládu a vojensko-průmyslový komplex. Ujala se věci těch, kteří byli ve společnosti vynecháváni - chudých a černých. A když se tato revoluce začala proměňovat v sladkou lásku písce hippies, dala nám revoluci sexuální.

To byla konečná revolta proti přírodě. Ženy odmítaly být nadále vězněny v sociálně vnučených definicích, které je držely doma. Homosexuálové odmítali být uzavřeni na záchodcích a na karikaturách. Muži se pokoušeli uniknout před výstřelky potentního mužství, v kterém byli vyhováváni. A sex mezi námi všemi se stal jevištěm, na kterém jsme se pokoušeli dát výraz nové svobodě a nové rovnosti.

To vše spočívalo na tom, co se v té době jevilo jako výtečná a osvobojující myšlenka, zakoreněná v populární vědě, jež byla právě tak demokratická a dostupná, jak jsme chtěli být sami. Rozdíly mezi pohlaví mohly být konečně zapomenuty - kromě reprodukce a způsobu, kterým jsme získávali rozkoš byly nabity nehodile podle toho, kym jsme byli. Mužské a ženské role a chování byly jednoduše výsledkem rozdílné výchovy a zaujatého výchovného systému. Zaměstnání a charakteristická očekávání obou pohlaví nám byly vnučeny. V spravedlivé společnosti, v které si budou všichni rovní, toto vše zmizí.

Tyto zásady se staly základem nové ortodoxie, která je s námi dodnes. Je základním ideologickým kamenem různých hnutí za svobodu, a to i mužských. A v posledních dvaceti letech prostoupila každou vrstvu naší společnosti. Své děti se nyní pokoušíme vychovávat nezaujatě. Snažíme se dosáhnout rovnocenného vzdělání pro obě pohlaví. Pečlivě zkoumáme sami sebe a hledáme sebe nepatrnejší znamení starého Adama a jeho povolné Ewy. Hodně času trávíme čtením matoucích zpráv o sexu, pohlavích a o tom, co děláme nebo neděláme správně. Spolkli jsme tuto novou ortodoxii právě tak jako naši pradědečkové s odkli onu ortodoxii, kterou jim zase dodařa jejich věda. A nikdy si nepřestaneme myslit, že nám poslouží stejně dobré jako těm před sto lety.

Nová ortodoxie nás odřízla od minulosti, od přírody a od možnosti nalézt komplexnější pochopení kym skutečně jsme jako dvoupohlavní druh. Místo toho nás uzavřela v jakémusi permanentním zde a nyní a natí nás věřit, že jsme zcela noví muži a ženy. Povzbuzuje nás k tomu, abychom si mysleli, že nejnovější a nejlépe propagované odhalení nám řekne něco o tom, co POTREBUJEME znát. Učinila nás jako jednotlivce sebevědomími. Přinutila nás být pozornými pozorovateli lidského neštěstí - jelikož psychologie a sociologie je zjistily, že je obtížné analysovat štěstí.

A způsobila, že je pro nás nesnášné vidět les nás samých pro stromy všech těch denně vycházejících studií, statistik a teorií. "47% mužů... 51% žen..." "není spokojeno se svými partnery...", "mají přítele opačného pohlaví...", "nesouhlasí s homoseksualitou...", "žárlí...", "touží po snětku...", "chystají se nesou nechystají k důležitému rozhodnutí"... Nikdy v dějinách jsme neměli tak mnoho informací jeden o druhém. A přesto se nezdá, že bychom byli moudřejší.

Velká dánská spisovatelka Issak Dinesenová napsala krátce před smrtí: "Vzájemně se inspirující vztah mezi mužem a ženou je nejmocnější silou v dějinách lidstva." V průběhu roku 1982 ~~právě~~ Playboy dlouhý průzkum tohoto zdroje inspirace. Přijde dál, až za konec výzkumu veřejného mínění a procent, ve snaze ~~získat~~ dostat se hlcuvěji. Podnikneme cestu mimo sféry ortodoxie a pokusíme se dosáhnout krajů moudrosti. Muži a ženy, jak Dinesenová věděla, jsou součástí velké záhad, osudu, který je spojil Bohemiansky již před davnými věky a stále je váže k lidské přirozenosti, která je mnohem starší než lidé sami. Dlouhou dobu jsme byli, než jsme dorazili na toto místo, a ještě předlouhou cestu máme před sebou.

Během nekolika příštích měsíců se budeme ve zvláštní zprávě v Playboyi zabývat minulostí, přítomností a budoucností partnerství obou pohlaví. A ta nám napomůže ohlásit příchod nové společenské vědy, která bude pracovat na rozluštění základů naší přirozenosti. V posledních pěti či šesti letech se spojilo celé hejno vědeckých ~~získat~~ oborů, z nichž se rychle stává, aniž by o tom veřejnost byla informována, široká kteří by nám mohli pomoci dozvědět se kym jsme. Proč existují dvě pohlaví? Proč existují sameci? V tom spočívá oddělené biologické dědictví, které se podílí na vytváření obou pohlaví? Jak se to projevuje v našich emocích, schopnostech, obratnosti, párení? Proč vzniká sexuální rozkoš? A proč je monogamie téma universální? Jsme věžnové našeho rodu? Nebo můžeme vez potíží a na základě vlastní vůle změnit naše sexuální instituce a strukturální vztahy?

Je to dlouhá a pohlcující cesta na kterou se hodláme vydat a doufáme, že se jí zúčastníte s námi. Zavede nás hluboko do ~~získat~~ mozků, dělohy, žláz. Projdeme po ní prostorem i časem, z amerických předměstí až na Admirálitské ostrovy k naším žijícím předkům, k pralesním lidem Kung z pouště Kalahari; od seznamovacích praktik homosexuálů ze San Francisca k muži, který kojil své dítě; a dál k dětem z Dominikánské republiky, které se zřejmě rodí jako dívky a v pubertě se z nich stávají chlapci.

Povede nás od kolonií opic ve Wisconsinu k samičkám zpěvných ptáků v Kalifornii a k pohlaví méněcím rybám korálových útesů; z laboratoře v Anglii, kde poprvé isolovali lidský feromon do universitní nemocnice v Ontario, kde zjistili, že pohlaví má vliv na zotavování po srdečním infarktu; od sexuálních knížek dvacátých let k příručce parfému v sánce budoucnosti, k možnostem antikoncepčních sprejů a pilulek pro rozkoš. Ale povede nás rovněž zpět k naší přítomnosti, k současnemu konfliktu mezi biologickou evolucí a kulturní evolucí, mezi tím, co jsme, a tím, co bychom chtěli být.

Právě z tohoto důvodu zařazujeme do tohoto čísla našeho časopisu zcela nový dotazník. Až budou za několik měsíců publikovány výsledky průzkumu a cesta bude za námi, věříme, že budeme schopni vidět nejen jasné, jí co se děje v naší společnosti, ale pochopíme i proč.

Při shromažďování materiálu pro tuto zprávu jsme navštívili Richarda Allexendra, profesora biologie na Michiganské univerzitě. K našemu překvapení nám vysvětlil o svých studentech. "Pozámal jsem je", řekl, "aby jmenovali některé rozdíly mezi samečky a samičkami. Po chvíli přišli ke dvěma závěrům: kromě toho, že jen pochází vytváří vejíčka a druhé sperma, je zde už jen jediný rozdíl - ženy mohou rodit děti a pečovat o

ně. Dívky se rozloučily. Cítily se uražené. To mne udivilo, dokud mne kdosi nerekl, že se domnívají, že jsem jim upírá sílu. Je neštěstím, že se na to takto dívají, že si sílu, siceckou sílu spojenou s mocí, takto považují. Vždyť muži a ženy jsou rozdílní, a rozdíly jsou mnohem větší, než se studenti domnívají. Jsou to dvě formy života, jedna pro druhou nepostradatelná."

Studentký profesora Alexandra by nepochyběně tento závěr utazil. Ale mnoho vědeckých poznatků, kterými se budeme zabývat, je vyjímečně kontroversních. Často představují výzvu současných názorů, kterých se tak rádi držíme. Budou napadány jako antiliberální a stranici rozdílů mezi pohlavími. Budou je napadat militantní feministky stejně jako jejich náruživí protivníci, a to presto, že značnou část těchto výzkumů provádějí ženy. Jedna vědecká pracovnice s mezinárodní reputací nám vyprávěla o tom, že ~~ženským~~ ženám jak komise odmítala navrhovanou podporu nikoli proto, že byla nedostatečná, ale ne základě toho, že podle slov jednoho člena komise "by tato práce neměla být vykonána". Byla pokládána za antihumánní.

Nesouhlasíme. Věříme, že nejdůležitější je pravda. A je to zápas o pravdu, o nové chápání nás samých. Právě o tom budeme v nedcházejících měsících psát. Jako muž a žena jsme byli nesmírně fascinováni různými vědami okory, které jsou schopné něco sdělit o nás samých a ne em dědictví. Některé z těchto věd nepochyběně znáte, jiné jsou však zcela nové. Až dáme donromady jejich nálezy a závěry, věříme, že pro vás budou stejně ohjevné a fascinující jako byly pro nás:

- přirozenou formou člověka je osoba ženského pohlaví
- vrozené je materství, nikoli otcovství
- v přírodě umírají promiskuitní samci velmi záhy
- monogamie může být tím nejdůležitějším evolučním krokem, který kdy lidstvo učinilo
- mozek je žláza; myslící a dokonce i sexuální žláza
- v žádné lidské společnosti nejsou nikdy všechny sexuální vztahy náhodné a neosobní
- mužští homosexuálové mají zřejmě zlenštíly mozek v zmuzštělém těle.
- tak zvaná ženská intuice je zřejmě skutečnou schopností, výsledkem rozdílného biologického dědictví
- lidští samci jsou mnohem méně odlišní od primátů než lidské samice
- mozky mužů a žen jsou v mnoha důležitých oblastech /včetně oblasti rozkoše/ jinak organizovány
- průměrná doba, kterou potřebuje muž k orgasmu při souloži je mezi dvěma a třema minutami, u ženy od osmi do deseti
- samci a samice mezi sebou zřejmě komunikují systémem, který mimo jiné ovlivňuje menstruaci, růst vlasů i ochlupení, agresivnost, přitažlivost, nálady, i pouze mezi dítětem a matkou
- obě pohlaví jsou náchylná k rozdílným ~~schizofrenii~~ muži k dyslexii, zajíkání se, hyperaktivitě a snad i k schizofrenii; ženy k matematické neschopnosti, anorexii, depresi a psychosomatickým chorobám
- z 849 lidských společností, které jsme prozkoumaly, bylo mužů povoleno vzít si víc než jednu ženu v 708, ženám víc než jednoho manžela jen ve 4.

Pozn. překl.: následuje obsáhlý dotazník se 133 velmi intimních a dotérných otázkami, před nímž vyhliží i ten nejpropracovanější dotazník zdejší provenience, a to nikoli jen z oblasti sexuální, jako velmi zdvořilý a taktický příbuzný. Vzhledem k tomu, že se jedná v podstatě jen o osmou otázkou zpracovaných již v posledním půlstoletí v několika statisticky vyčerpávajících zprávách /Masters, Kinsey atd./, nelze se ukrýt dojmu, že komunistické sily Playboye, týkající se odhalení kořenů lidské ~~orientace~~ rozměnosti a pod., zůstanou daleko za očekáváním i těch nejskeptičtějších evropéanů, a výsledkem bude v nejlepším případě jen další zbytečná zpráva statistického typu, a to nevíc nerepresentativní, vzhledem k tomu, že vyplňené dotazníky budou při-

cháset z velmi vyhraněného okruhu aktívnych čtenářů tolik diskutovaného měsíčníku. Po této stránce má ovšem každý ze soudných čtenářů LH na- presto jasno a dojde zajisté k závěru, že jsme si předcházející věty mohli klidně odpustit. To, že cítím potřebu opakovat čtenářům co již dávno sami vědí, má ovšem svůj důvod. Je namísto důtu najevo odmítavé stanovisko redakce ke statistikám jakéhokoli druhu a ke kvantitativnímu typu myšlení vůbec, a to zvláště tehdy, předstírá-li, že se pomocí povrchovních technik dosáhe "věčných pravd". Nejsme zajisté fascinováni stejně jako autoři článku směsici banalit, davo známých statistických údajů a zajímavých či diskutabilních postřehů, ale můžeme si na základě přeloženého článku učinit jistý obraz o posunech myšlení, nahlížení na věci a těpání oné karikatury evropských nectnosti a etnosti, jakou představuje současná americká společnost, tykadlo, jenž natáhla skoni- rající evropská kultura do neznáma. Ale nezůstávajme jen u povýšené, odmítavé kritiky. Vzame spravedlivě a uznejme, že američané, nesoucí na svých bedrech mnohem lehčí čřemeno minulosti, než na jaké jsme si již natolik zvykli, že si chůzi bez něho nedokážeme ani představit, jsou často schopni pohlížet na vše očima dítěte, tedy přes všechnu nai- vitu, směšnost a zvatlavost i neotřele, nezprostředkováně, nezaujatě, s úžasem. Nechci být cynický, ale lze zcela vyloučit možnost, že se na jejich vitalitě budeme ještě celá staletí přizírovat? Nebude nám toto nezdárne děcko, k němuž jsme se chovali dost macešsky, v našem bezmoc- ném stáří přece jen ~~jmíkem~~ jedinou, být značně nejistou oporou? Nevy- provokuji jeho neplechy a pubertální erogance v nás nějakou pozdní tvůrčí jiskru, když na autoritativní záseh již dávno nemáme? Přisnejme si, že jeho mládická otevřenosť světu, být egoistická, neohrabaná a násilnická, nám může přinést mnohé podnety k tolik potřebné duchovní obrodě.

Ruce od marmelády

..v kině ne... navrhují tmavý
průjezd
s náhodným svědkem, který vypadá
jako když jde na běžný nákup
/tam jsi poprvé vytáhla sukní
nad kolená/
chtěla mít výhled na labutí jezero asi
vstupenky jsem prodal turistům
a vymýšlim nečekaný hnbat
obs naše zipy u kalhot se začrhly
~~míkem~~ prostě nefungují
jsme bez hřiště
a na ulici naše zkroucené ruce
a ústa tiše něco mumlajíci
zatoužil jsem po americkém konci
polísky byly vlnké
jak jenom jsme je dokázeli svést
a tak jsem mohl předvést
svůj pečlivě složený kapesník
půvabně jsem se otřel

Abychom si špatně nerozuměli; chceme-li něco ú inně zničit, musíme to nejdřív velmi pevně uchopit; to, co se drolí, drolí se, nelze to všeck zničit.

Franz Kafka

OSCAR ICHAZO : Netoužíme po posilování ani obštastňování ega

Rozhovor Sam Keena s Oscarem Ichazem, z časopisu Psychology Today, červenec 1973.

Když byl před několika lety Bůh prohlášen za mrtvého, měli někteří věřící a skeptici za to, že jeho vzkříšení bude brzy následovat. Boží žijí déle než ateisté; v chladném období našeho vystřízlivění mizí, vymění tvar a kostým a na jaře se znova rodí k životu. Máme-li věřit prorokům a guruům revoluce vědomí, pak se již Bůh znova narodil a my se rychle blížíme k bodu Omega, k Velkému probuzení, novému věku ducha.

Nová náboženská citlivost, projevující se vrátitajícím zájmem o transcendentální meditaci, jogu, sufismus, filosofii vědy a okultní nauky nemůže ujít ani skeptickému pozorovateli. Záplavy rosiů, lámaných rámců, dokonalých čtrnáctiletých mistrů, madrců středního věku a jiných hotových bytostí křížují Spojené Státy a šíří mezi duchovními posluchači nové náboženství. Bud je to jen přechodný kočiček, nebo jsme se ocitli na počátku náboženské reformace, která bude radikálnější než vše, co se na Západě přihodilo od času, kdy se Kalvin oženil s kapitalismem a zplodil moderní průmyslový stát.

Navzdory povážlivým rozdílům se advočáti nového náboženství shodnou v tom, že odmítají omezené názory na vědomí, které jsou pro Západní kulturu charakteristická. Líčská mysl není stroj, který je nejmenší z celé řady skládacích ruských babek - z hlasu, z těla, z prostředí, z historického okamžiku. Není nicméně menším, než částí Boha, než inteligence a je stejnorođá jako zbytek kosmu. Člověk, říká se, je tvor spíše kosmologický než psychologický. Jene duchem uvnitř Duha, vědomím uvnitř Vědomí, prázdno uvnitř Prázdnna, atmán uvnitř Bráhma, bůh uvnitř Boha. S ozivením kosmické definice vědomí přichází i odmítání dualismu, které strašily židovsko-křesťanský svět: Boha a člověka, nadpřirozeného a přirozeného, posvátného a světského, víry a rozumu, vědy /psychologie/ a náboženství.

Nové náboženství hází rukavici psychologickému přístupu k lidské nemoci. Nabízí jak novou antropologii tak novou terapii, které vycházejí z předpokladu, že psychologie je jen projevem nemoci a nikoli lékem na ni, jak nám předstírá.

Jako samostatná věda se psychologie zrodila v devatenáctém století, v době kdy Bůh umíral. Poté, co křesťanství pronásledovalo v divočině velkého boha Pana a stroj ho pak vyhnal z nebes, neměl člověk jinou možnost spásy než ji nalézt uvnitř své psychy. Ego byla přiřízena role chybějícího Boha. A to je, podle nových guruů, problematické. Začínáme-li s předpokladem, že člověk je v kosmu cizincem, pak nám nezbývá nic jiného, než zesílit hrady, kterými jsme obhánali terapie však spočívá v tom, že se zhevíváme iluze o naší individualitě a svůj egoismus rozpustíme v kosmickém vědomí.

K tomu, abychom ochutnali vydestilovanou esenci nového náboženského vědomí, nenalezneme lepší místo, než je Ústav Arica. Arica otevřela v roce 1971 v New Yorku dveře 76 lidem, z nichž většina se seznánila s učením zakladatele ústavu Oscara Ichazem jako účastníci Esalenkých poutí do původní školy v Arice v Chile. Ve dvou letech se Arica rozrostla tak, že má nyní 250 učitelů, ústředí v New Yorku, v San Franciscu a v Los Angeles a učební kurzy v dalším tuctu měst. Učební osnova školy je volnou směsí technik a ukáznovacích praktik, převzatých z esoterických a náboženských tradic Východu i Západu, které jsou přizpůsobeny k tomu, aby ukázaly současnemu američanovi praktickou cestu k témuž zaručenému osvícení. V úterý v New Yorku /24West a 57.ulice/ přiváží eskalátor neustále studenty a návštěvníky skrz sukně potažený tunel do místnosti s kobereci, které jsou barevně vyzdobeny různými symboly - tarockovými kartami, symboly jinu a jangu, nákresy různých rovin satori. Meditece, mantry, můdry, eurytacie, bukování, jóga a nejnovější techniky skupinové terapie se střídají s přednáškami o

filosofii a životosprávě, a vytvářejí tak systém myšlení a praktického jednání, které pozdává vědomí skupiny ke stavu cívicení.

Oscar Ichazo hovoří s vnitřním přesvědčivostí o nadcházející revoluci vědomí, a věří, že Arica dokáže vyškolit dostatek učitelů, kteří dokáží rychle zachránit Západní kulturu před smrtí, ke které neodvratně spáje. Fakta, která prozrazuje o svém životě, jsou nečetná a mlnavá. Jeho znalost map lidského vědomí i starých a moderních technik k cestám do psychických prostorů ~~jsou~~ je však nepochybná. Přestože Arica je prevážně produktem jeho představ, stahuje se postupně do pozadí a prenechává veškerou práci organizační, jenž je jeho dílem.

Sam Keen:

Zdá se, že jste v řetahu Arica stvořil cosi, co se podobá universitě, na níž se vyučuje změněným stavům vědomí. Ve vašich učebních osnovách jsem si povídám jaký účel kladete na techniky omezování ego a zvyšování vědomí, které jste si vypůjčil ze Zenu, súfismu, buddhismu, psychoanalýsy, skupinové terapie, z díla Gurdjieffa a z mnoha jiných zdrojů. Jak je možné, že jste se stal mistrem a učitelem takového množství rozdílných technik, pocházejících z tolka odlišných náboženských a esoterických tradic?

Oscar Ichazo:

To bylo dlouhé povídání. Arica není ani tak můj vynález jako výtvar naší doby. Znalosti, kterými jsem škole přispěl, pocházejí z mnoha zdrojů, na něž jsem při svém hledání narazil. Dalo by se říci, že jsem nezačal zkoumat své vědomí proto, abych dosáhl změněných stavů pozornosti, ale abych jim unikl. Začalo to v raném dětství.

Sam Keen:

Začněme, tedy tam.

Oscar Ichazo:

Vychován jsem byl v Bolívii a v Peru. Moji rodiče byli formálně římskí katolíci, ale nijak hlouběji se o náboženství nezajímali. Chodil jsem do jezuitské koly a učil se teologie. Pak se u mne náhle začaly objevovat záchvaty, které pricházely vždy v okamžiku mezi spankem a probuzením. Když se to stalo poprvé /bylo to 20. prosince 1937/, bylo mi šest a půl. Záchvaty byly velmi prudké, nikoli epileptické, ale v mnohem se jím podobaly. Nejprve jsem vždy pocítil velkou bolest a strach, že zemru, že mi praskne srdce. Pak to přestalo, ale bolest se ještě zvětšila a bylo to jakobych právě zemřel. Po chvíli jsem se vrátil do svého těla a zjistil, že jsem nazivu. Záchvaty se opakovaly každé dva či tři dny. Měl jsem z nich hrůzu, ale věděl jsem, že mi rodiče nemohou pomocí a proto jsem jim o nich nic nerekl. Připadal jsem si velmi opuštěný a jiný než ostatní. Neustále jsem se ptál, že příští záchvat by mohl být tím posledním nebo že si rodiče budou myslit, že jsem zemřel, když jsem byl právě mimo své tělo. Byl jsem posedlý myšlenkami na to, jak se stát zase normálním.

Sam Keen:

Byly obrady a vize, které jste měl, když jste byl mimo tělo, příjemné nebo nepříjemné?

Oscar Ichazo:

Oboje. Nacházíte-li se ve svém astrálním těle, může se jak strach tak extáze nekonečně znásobit, protože ryzí vědomí je bez hranic. Právě tímto mne církve poprvé zklamala. Když kněz kázal o pekle, říkal jsem si pro sebe: "Dnes v noci jsem byl v pekle a bylo to jiné." Ani ráj církve se nepodobal tomu, který jsem na svých cestách vídával. Pořád jsem si myslil, že přijímání a modlitba by mně mohly pomoci zbavit se trápení, ale naopak vše jen zhoršovaly. Byl jsem jako člověk, který si vzal LSD a nadějí, že my se mohlo přihodit něco zázračného... a ono nic. Modlitba vedla jen k tomu, že jsem se tím více soustředoval na svůj problém.

Sam Keen:

A jak jste se tedy své posedlosti zbavil?

Oscar Ichazo:

Učinil jsem objev, že peklo není nic jiného, než uvěznění v subjektivitě, a že existují věci, které mne z něho mohou dostat.

Sam Keen:

Po té, co vás zklamaly obvyklé prostředky milosti, jste sám jistě zodpovědnost za kontrolu svého vědomí převzal sám.

Oscar Ichazo:

Tak nějak. Přinejmenším se tahle myšlenka objivila, ale získat kontrolu, to trvalo ještě celou řadu let. Začal jsem tím, že jsem prečetl všechno, co jsem dokázal sehnat o anatomii, fysiológii a lékařství. Doufal jsem, že přijdu na to, jak zlepšit vlastní stav sám. Pak jsem měl došrou přilepitost okenčít se s výlečnickými technikami. Začal jsem samu-rajským výcvíkem a přitom jsem poprvé narazil na zenovou meditaci. Má rodina vlastnila nějaké po emky a tak jsem byl v kontextu s indiány, kteří mne zase seznámili s psychedelickými drogami a šamanstvím. To mne bylo okolo patnácti. Začal jsem rovněž experimentovat s hypnotizací a praktikoval jogu. A zároveň jsem četl všechny filosofické knihy, které se mi dostaly do ruky - zvláště Williama Janese. V sedmnácti jsem začal chodit na universitu v La Paz, ale zklamalo mne to s nudilo. Připadal jsem si tam strašně osamělý.

Sam Keen:

Napětí stoupá, blížíme se asi k bodu zvratu.

Oscar Ichazo:

Když mně bylo devatenáct, seznámil jsem se v La Pazu s pozoruhodným člověkem. Bylo mu kolem šedesátky a když začal hovořit, věděl jsem hned, že říká pravdu. Tento muž, jehož jméno nemohu podle slibu propradit, patřil v Buenos Aires k malému kroužku lidí, kteří se scházeli, aby si navzájem sdělovali své znalosti o různých esoterických, vědomí pozněnujících technikách. Začal jsem u nich tím, že jsem jim vařil kávu. Vstával jsem ve čtyři ráno, připravil jim snídani a uvařil kávu a pak zůstával někde našízku a choval se tak nenápadně jak jen bylo možné. Postupně si na moji přítomnost zvykli a začali mne používat jako pokusného králíka, aby na mne demonstrovali své techniky. Aby rozhodli spor o tom, jak působí nějaký druh meditace či mantry, nechali mne to vyzkoušet a pak jsem jim musel hlásit co jsem prožil.

Sam Keen:

Jakými obory se ti lidé zabývali?

Oscar Ichazo:

Asi dvě třetiny z nich pocházeli z Východu, takže věděli hodně o zenu, sufismu a kabale. Zabývali se rovněž technikami, které jsem později nalezl u Gurdjieffia.

Sam Keen:

A co se dělo pak?

Oscar Ichazo:

Jednoho dne jsem roznášel kávu. Dva členové kroužku se začali hádat. Otočil jsem se k jednomu z nich a řekl jsem mu: "Nemáte pravdu. Pravdu má on!" Přesně takhle. Pak jsem jim vysvětlil proč. Oba to uznali. Tento incident ale všechno změnil. Požádali mne, abych odešel a já se domníval, že mne vykopnou, protože jsem jsem si vedl moc okázale. Ale asi za týden mne zavolali zpět a oznámili mi, že se mně rozhodli vzít do učení. Zůstal jsem s nimi ještě dva roky a pak mi umožnili seznámit se s Východem. Nějakou dobu jsem pobýval doma v Chile a pak jsem se vydal na studijní cestu do Hong-kongu, Indie a Číny. Znovu jsem se zabýval technikami sebeobrany, studoval jsem vyšší jógy, buddhismus, konfuciánství, alchymii a moudrost I Ching. Pak jsem se vrátil do La Pazu k otci, abych nově získané poznatky strávil. Asi po roce samostatné práce jsem dostal dlouhý věštectky záchrnat, který trval sedm dní. Když jsem se z něho dostal, bylo mi jasné, že musím učit. Nebylo možné, abych se o to, k čemu jsem se dostal štastnou náhodou, nepodělil s ostatními. Ale trvalo mi ještě dva roky, než jsem začal jednat. Odešel jsem do

Santiago se začal přednášet v Ústavu aplikované psychologie. Brzy kolem mne začalo být příliš rušno a tak jsem se rozhodl přemístit do vzdáleného městečka, do Ariky, a žavit se všech, kromě těch, kteří to mysleli vážně a byli ochotni jít se mnou. Zpočátku jsem pracoval asi s deseti lidmi. V roce 1970 pak přišla skupina asi sedesáti američanů. Zůstali patnáct měsíců. Patnáct z nich bylo z Eskená. Začalo mi být jasné, že nadešel čas, abych začal učit v severní Americe. A tak jsme tedy zde - Ústav Arika se středisky v New Yorku, v Los Angeles, v San Francisku.

Sam Keen:

Každá forma terapie, ať se odehrává v církvích, centrech růstu, v konzultačních kancelářích nebo v školách moudrosti, spočívá na představě o tom, co by se mohlo z člověka stát. Je diagnostou jeho současné nespokojenosti a receptem na jeho vývoj směrem k naplnění. Jaky druh zvířete je vůbec člověk?

Oscar Ichazo:

Musíme rozlišovat mezi člověkem jaký je ve své podstatě a tím, jaké je jeho ego či osobnost. Ve své podstatě je každý člověk dokonalý a nachází se v milující jednotě s celým vesmírem. Neexistuje v něm žádný konflikt mezi hlavou, srdcem a žaludkem či mezi ním a ostatními. Každý začíná ze své ryzí podstaty. Pak se však něco stane: začne se vyvíjet ego, hrámat se karma, dochází k přechodu od objektivity k subjektivitě. Člověk upadá ze své podstaty v osobnost.

Sam Keen:

Je tento pád událostí historickou? Nebo hovoříte o nějaké mytické záležitosti, jakou bylo třeba vyhnání z ráje nebo třídní boj, který vypukl, když začala buržoazie vykorisťovat proletariát, nebo reprozenou dramatu o Oidipovi či Elektře v dětství?

Oscar Ichazo:

Člověk si ryzost své podstaty udrží jen krátkou dobu, až ztrátí dobu mezi čtyřmi a šesti roky věku, kdy začíná napodobovat své rodiče, lhát a předstírat. Vzniká rozpor mezi vnitřním citěním dítěta a vnější společenskou skutečností, jíž se musí přizpůsobit. Vědomí ego je omezenou formou posornosti, která se vyvíjí jako důsledek pádu do společnosti. Osobnost začne nad podstatou vytvářet ochrannou vrstvu a tak vzniká rozštěpení na já a svět. Ego pocituje svět jako cizí a nebezpečný, protože se mu soustavně nedáří uspokojovat hlubší potřeby já.

Sam Keen:

Erik Erikson popisuje tentýž proces jako neúspěch v udržení vztahů základní důvěry. Společnost je položena na oné mírné formě schizofrenie, kterou nazýváme "normálnost".

Oscar Ichazo:

Ego lze též charakterisovat jako princip kompenace za pomyšlnou ztrátu. Když se odvrátíme od své původní dokonalosti, úplnosti a jednoty se světem a s Bohem, vytvoříme si ilusi, že k svému dovršení potřebujeme něco zvenku. Tato závislost na vnějším je tím, co vytváří lidé ego. Jakmile jednou vědomí ego dosáhneme, jame již hnání žádostí a strachem. Skutečného štěstí nenacházíme dokud není žádostivost uhašena a dokud se nenavrátíme ke své podstatě, to znamená, dokud nedosáhne toho, čemu říká Buddhasma nirvána či prázdro.

Sam Keen:

Problém žádostí se zdá být tím hleváním, v čem se liší Západní a Východní představy o člověku. Buddhasma a výrovní náboženství všeobecně po-kládají žádostivost za něco, co musí být odstraněno, aby mohl být člověk štastný, ale západní psychologové a filosofové mají zase sklon vérit, že podeří-li se nám oddělit naše vědomé touhy od nevědomých, posílíme tím ego a to se pak dokáže vypořádat s realitou a dosáhnout štěstí. Domnívám se, že Platonův mytus o zrodu erotické lásky je archetypem Západní myslí. Lidé byli původně zády spojeni po čvou. Tyto dvojice se

původně vyskytovaly ve třech variantách: muž-muž, žena-žena, muž-žena... Bozi s nimi pojeli soucit a rozhodli se, takže se mohli setkat tváří v tvář a milovat se. Erotická láska je pud, který nás žene ke spojení a naši ztracenou polovinou. Jsme naplněni žádostí, protože jsme neúplní. Nejhlučším kořenem žádostivosti je přirozená závislost obou pohlaví. Není žádostivost zakoreněna v biologických rozdílech, v ontologickém faktu neúplnosti? Proč raději nepřijmout potřebu vzájemné závislosti, než se pokoušet odstranit ego a vykorenit touhu po tom, co nám čini radost a co nás čini úplnými? Nepokoušte se učinit já na světě ~~maximální~~ nezávislé?

Oscar Ichazo:

Ne. Pouze na určitém, uměle vytvořeném společenském světě. Iluzorní svět, o kterém buddhismus hovoří jako o máje - ilusi - je společností vytvořená představa o tom, co je to svět. Je to jednostranné nazírání na věci. Tak díloho, dokud zůstaneme ve svém ego, budeme na svět nazírat skrze zástenu našich obav, naši domýšlivosti a naši žádostivosti.

Sam Keen:

A otřeseme-li ilusemi ego, můžeme, jak řekl don Juan, "zastavit svět" a objevit skutečnost. Je-li ego dílem v člověku, pak bychom měli poznat z čeho se vytváří a jak funguje. Jaké je to ego, které se pokoušíte současnemu člověku vzít?

Oscar Ichazo:

Jelikož je ego ralešným nebo zdeformovaným vědomím, pak nejlepší způsob jak jej definovat, je trochu podstoupit a podívat se důkladně na podstatu lidské přirozenosti. V každém lidském tvoru jsou tři ustádění: path, oth a kath. V ideálním případě je pámem života kath. Je to centrum, které řídí všechna životní hnutí a umožňuje nám vztahovat se ke světu pomocí instinktu, tedy bezprostředně. Základní jednotu se vším živoucím pocitujeme v našich vnitřnostech. Tato idea je společná veškeré tradiční moudrosti. Na Východě se válečnické umění scustřeuje na rozvíjení pozornosti k tomuto centru, které lokalizovali asi deset centimetrů pod pupkem. Nazývali jej tantien nebo hara.

Sam Keen:

A centrum oth se dá tradičně spojovat se srdcem?

Oscar Ichazo:

Ano. A rozum s path. Řečeno stručněji, s vývojem ego přebírá vládu hleva a pokouší se vše řídit. Ego se utváří ze slov a z idejí, z nekonečného vnitřního žvanění a z opakujících se myšlenkových šablon, které zpevnují způsoby ochrany osoby před přirozeným tokem života. Ego si vytváří celý subjektivní svět, který ale musí být bráněn před objektivní realitou a proto je jeho existence neustále naplněna strachem.

Sam Keen:

Základním lidským problémem je tedy existence ego. Co tedy navrhujete, abychom byli opět zdraví a vrátili se k své podstatě?

Oscar Ichazo:

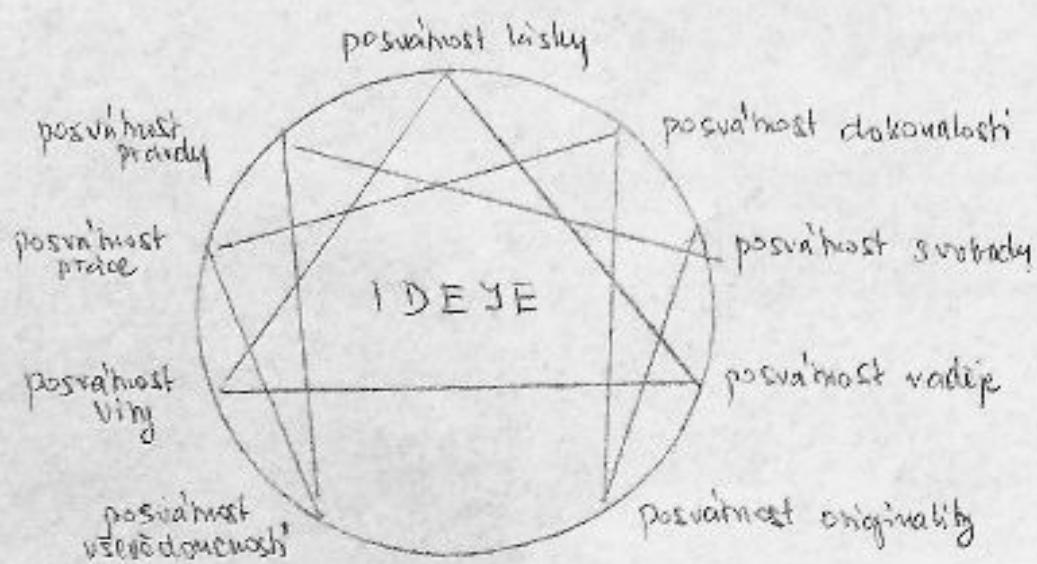
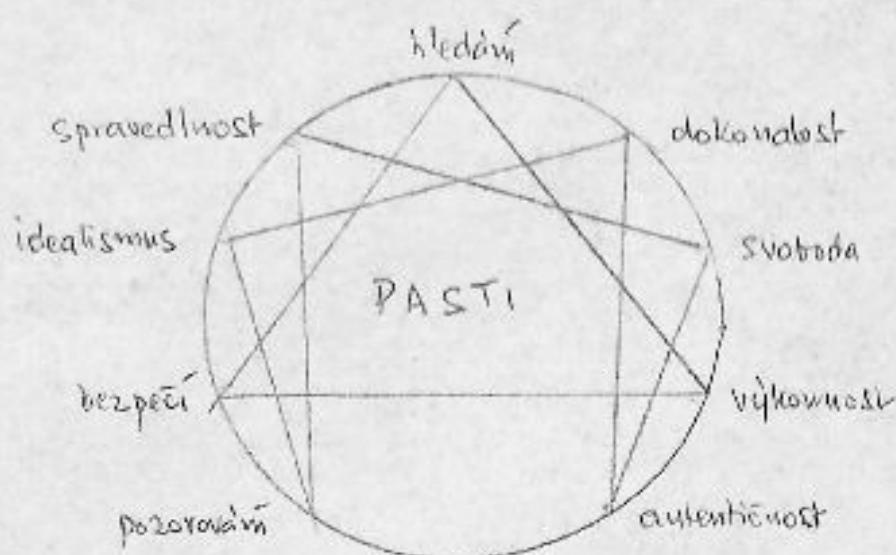
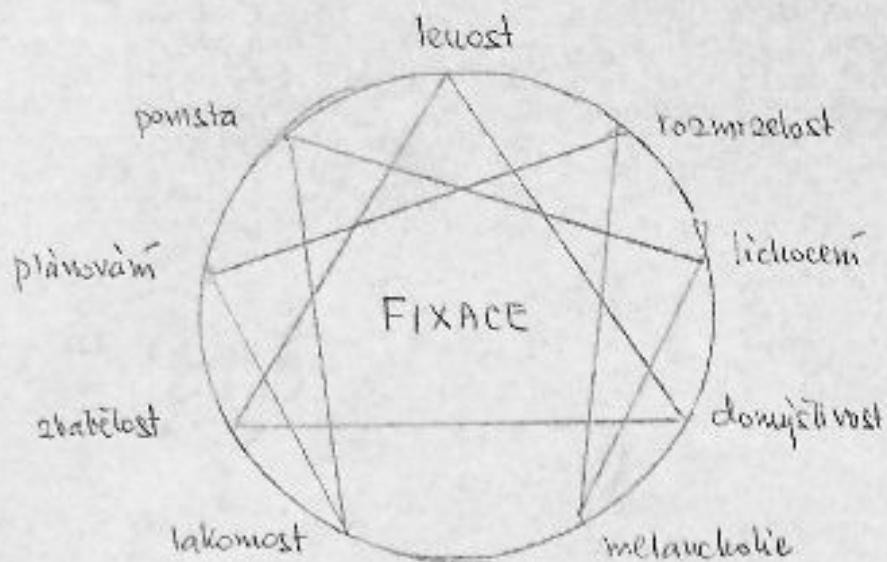
Ego sestává ze tří propojených částí: intelektuální, emocionální a pohybové. Máme-li jej omezit, musíme pracovat se všemi témito prvky. Způsob, který používáme v Arice, je poměrně složitý. Mám vám podrobně vysvětlit teoretickou i praktickou stránku omezování ego?

Sam Keen:

To nejlepší, co mohl nabídnout Freud, byla nekonečná analýza, vedoucí k posílení ego, abychom tehdy byli schopni vypořádat se se stálou neapokojeností s reálným světem, a většina jiných západních terapeutů může slyšet jen zlepšení nebo přizpůsobení. Vy navrhujete, že se máme ego ztrátit úplně, a proto bych chtěl slyšet všechny podrobnosti.

Oscar Ichazo:

Začnu s intelektuálním aspektem ego. Odtíže spočívají jak v tom, že se neustále pokoušíme kontrolovat život hlevou, tak i v tom, že dokud

zustáváme uzavřeni v egu, máme o člověku a jeho místě ve vesmíru špatné představy. Již na začátku proto zavádíme praktická cvičení, která učí lidi myslit celým tělem a nikoli jen "myslí". Je chybou pokládat myšlení za produkt jediného specialisovaného orgánu, mozku. Nemáme-li žádné vnitřní zásrany, vytvářené egen, pak je každá myšlenka právě tak produktem oka či nohy jako mozku-počítadlo. Ve stavu jednoty je myšlenka a čin stejnou věcí. Rozdělujeme tělo na dvacet částí, z nichž každá má svoji fysioligickou a zároveň i psychologickou funkcí:

Uši vnímají smysl či logos a dodávají nám podstatu věci.

Oči isolují tvary.

Nos vycítí všechny možnosti.

Usta a žaludek mají cit pro naše potřeby výživy.

Srdce dodává svými pohyby organismu energii.

Játra přizpůsobují a pochlívají potravu a výjemy, které do organismu vstupují.

Trusné střevo, říč, močový měchýř a ledviny vypuzují potravu, i-deje a prošitky, které nejsou vhodné pro metabolismus.

Genitália zrcadlí náš příklon k životu či odklon od něho.

Stehna a ramena zrcadlí naše schopnosti či naši sílu.

Kolena a lokty zrcadlí naši nenucenost či nemotornost, charismu s kterým procházíme světem.

Dlaně a chodidla užíváme k chůzi a uchopování, k nastahování se ve směru cílů.

Sam Keen:

Jak se s touto technikou zachází? Když se na příklad rozhodoval, zda přijmout seriozní zaměstnání nebo odjet na Tahiti, měl bych tento problém probrat se všemi částmi těla?

Oscar Ichazo:

To je jeden ze způsobů, který užíváme. Jakákoli otázka nebo problém, kterým se zabýváte, může být promyšlen dokonaleji ~~jakýchkoliv~~ tím, že dovolíme každé části těla, aby se připojila k vědomí. Jsou rovněž chvíle, kdy si jame vědomi některé části těla. Máte-li na příklad potíže s ledvinami, musíte se zeptat, které věci ze svého života vyřadit. Řečeno všeobecněji, naše techniky jsou užívány k tomu, aby sladil celé tělo se světem. Jejmile se jednou vědomí ztotožní s celým organismem, vyprázdní se hlava a přestane vykonávat nad všechny svoji tyranskou kontrolu.

Sam Keen:

Myšlení o svržení nadvlády hlavy a demokratickém rozšíření vědomí do jiných částí těla - přímé demokracie v tělesném i politickém organismu - se v těchto dnech zřejmě objevuje na mnoha různých místech. Norman O. Brown po nás chce, abychom měli "v mnoha tóninách perverzní" tělo, don Juanův "člověk poznání" má světelná vlákna, jenž spojují jeho solarplexus se světem, a stoupenci zenu nás zvou, abychom praktikovali "stav bez mysli". Velké množství západních lidí je již unaveno z poručníkování mysli a pohlíží na tělo jako na nový ~~zájek~~ Eden. Musíme-li však ztratit hlavu, abychom našel ohon, pak jen převracíme minci. Někdy se domnívám, že zapomínáme to, čemu nás učil Platon a Aristoteles - že mysl je erogenní zóna. Měli bychom se tím řídit a více se se světem laskat a pečovat o něj než s ním manipulovat.

Oscar Ichazo:

S tím bych souhlasil. Nejsme proti intelektu. Techniky, kterých užíváme, jsou ~~zcela~~ určeny pouze k tomu, aby zničili myšlení, které je pod nadvládou ega. Věříme, že existují jisté ideje, které musí člověk pochopit, aby se stal úplným. Musíme nejen změnit způsob myšlení, ale i to, co si myslíme. Intelektuální část ega nazýváme fixace, a každá fixace se dá odstranit zase jen nejakou ideou. Každý člověk kompenzuje postupně své nedostatky, ontologickou prázdnost, která je v centru ega. Říkáme, že existuje devět základních stylů či stránek fixace ega. Nejsnadnější způsob, jak tyto fixace i způsob jejich léčení vysvětlit, je ukázat vám schema, které jsme sestavili.

Vezměme si jeden ego-typ a podívejme se jak toto schéma funguje. Líný člověk může být ve svých vztazích s vnějším světem velmi energický, ale chová se nezodpověděně ke kultivaci své podstaty. Tato fixace je zakotvena v obzvláště ostrém uvědomování si nedostatku lásky a proto i absence mytí. Líný typ hledá lásku a smysl života, o něž se cítí být připraven, hledá je nepřetržitě, ale nikdy nenašel. To je jeho past. Hude stále hledat mimo sebe to, co může nalézt jedině v sobě. Takový člověk o sobě neví vůbec nic. Věří, že ví vše o jiných a naváhá to každému říci. Peklo líného člověka je nejhorší ze všech fixací, protože vede k vnitřní paralýse a nerohodnosti. Takový člověk sice stále velmi těžce hledá, ale až do okamžiku, kdy tato fixace zmizí, stále váhá a nikdy nepřevezme zodpovědnost za svůj život. Zabývá se vždy těmi nejspornejšími problémy totožnosti a osudu - absolutní pravdu a absolutní dokonalostí -, ale cítí přitom, že od toho, aby miloval a jednal autenticky, je velmi daleko. K získání lásky často využívá sex. Celý svět si předělává podle své představy chybějící matky. Sv. Augustin je dobrým příkladem vnitřního světa tohoto typu. Hledal tak dlouho, dokud neumožnil Bohu, aby našel jeho.

Sam Keen:

Cím více hovoříte o vnitřní dynamice této fixace, tím více to zafinuje popis universální lidské situace. V centru každé psychy je prázdroj. Můžete tomu říkat chybějící matka, nicota, ontologická úzkost, božský neklid nebo neprimerený strach ze smrti. Ale zdá se, že to je charakteristické pro každého člověka.

Oscar Ichazo:

Je to základní podmínka veškerého vědomí ega, u některých je však toto vědomí silnější než u jiných. Fixace leposti se nachází na vrcholu enneagramu, protože se v ní scustředuje nejuniwersálnější aspekt chudoby ega. Proto lékem na lenost je v jistém smyslu lék, který léčí všechna ega - idea svaté lásky. Láska vzniká v okamžiku, kdy člověk rozjímá nad stvořením a řekne: "Děkuji ti, Bože!" Svatý duch o vesmír skutečně pečeje, je to aktivní princip lásky, obsažený ve všem. A pouze dotykem tohoto ducha se lepost ducha promění v aktivní lásku. Svatá láska lenost ničí a odstraňuje pocit vydělenosti. Se svatou láskou přichází vědomí, že zákony, jimiž je řízena realita, jsou sice objektivní, ale nejsou cíle, protože vedou ke stvoření organického života, jenž naplnuje smysl kosmu.

Sam Keen:

Já bych volil skromnější příměr. Vaše teorie osobnosti vede zpět k tradičnímu náboženskému konstatování, že nejjistější totožnosti člověka je vědomí jeho božského původu a osudu. Chybí-li člověku toto vědomí, jenž Tomáš Akvinský nazval Božská dokonalost, pokouší se hledat nahradu. Různé fixace ega jsou jen variacemi neznalosti božství. Je si možné představit psychické zdraví mimo náboženský pohled na svět? Nemohli bychom spíše ego zachránit než se jej zhasovat?

Oscar Ichazo:

Vůbec netoužíme po tom, abychom ego posilovali nebo jej činili šťastným. Bez osvícení neexistuje žádný způsob jak dosáhnout harmonie a jednoty psychy. Dostane-li se člověk ke své podstatě, ví že je s bohem zajedno. Jedině pak zmizí strašlivě odcizené ego, i se všemi svými obranami a obavami. Nejsme-li součástí božího vědomí, pak nezajdeme vnitřní mír. Už by mělo být jasné, že světský pokus Západu žít bez znalosti posvátné jednoty všech věcí skončil neúspěšně.

Sam Keen:

Co tedy navrhujete? Nové náboženství? Je Arika novou církvi?

Oscar Ichazo:

Vůbec ne. To, co učíme, je známé již hodně dlouho. Mnohé jsme přejažili z tradičních buddhistických, taoistických, islámských a křesťanských zdrojů. Ale nemáme žádnou víru či dogmu. Seznámeníme lidí s technikami, které vedou k prožitkům, ale ve svém základním přístupu kládeme

důraz na experiment. Nevyžadujeme žádnou víru, říkáme jen: zkuste tohle a uvidíte co se stane. Ale skupina, společenství je důležitou částí naší práce. Ostatní lidé se stejnou fixací ega se cítí méně osamělí a přestanou brát své komplexy tak válně. Snažíme se omezit ego, aniž bychom z této práce vyloučili humor a smích. A pomáhá to. Cítí-li se člověk součástí společenství bláznů či hříšníků, začne si uvědomovat, že předstírání ega jsou zbytečná.

Sam Keen:

Zdá se, že se pokoušíte transplantovat Východní chápání lidské situace do Západní společnosti. Jsem moc svědavy zde budete mít úspěch a zde to bude mít léčivé účinky. Západní náboženství a psychologie se pokusila osvobodit člověka od vědomí, od přehnaného sebezkoumání. Jak křesťanství tak Freud definovaly výzrlost jako schopnost milovat a pracovat. Zdá se mi, že studenti v Arice se celý den zabývají meditacemi, moudrami a můdrami.

Oscar Ichazo:

Jakýkoli druh meditace či ukážkovací techniky k zvýšení vědomí zpočátku vytváří větší sebevědomí, protože ego rezguje se strechem, když mu hrozí smrt. Jakmile však kázání a lákou k ostatním ve skupině posílíme svoji podstatu, začne se vědomí ega vytrácet a objeví se nové vědomí a chápání světa. Naším cílem není odpoutání lidí od tohoto světa, ale vycvičit je tak, aby jej změnili - aby spomalili a zamílovali si země - dříve než bude příliš pozdě.

Sam Keen:

Vrátna se nyní zpět k některým technikám na zničení ega. Jak zacházíte s citovými složkami ega?

Oscar Ichazo:

Tělo má jistou biologickou inteligenci, jejíž přirozeným důsledkem je harmonický citový život. Ten, kdo se propracuje ke své podstatě, bude s níž v neustálém kontextu, a to jednoduše tím, že žije ve svém těle. Subjektivní součást člověka, ego, a ní kontext ztrácí, a pokouší se proto kompenzovat ztrátu tím, že rozvíjí své vásné. Vášně, které jsou produktem myslí, můžeme po ládat za subjektivní výrez nedostatku objektivních ctností. Nejrychleji a nejsrozumitelněji si můžeme vztah těchto idejí ukázat na ennesgramu.

Pokračujme nyní v příkladu, kterým jsme se zabývali dříve. Na vrcholu ennesgramu je prevládající vášen líného typu ega: lenost. Lenost se týká vyhýbání se práci, které je zapotřebí k rozvíjení podstaty, a je kompenzací za absenci silného činu. Ke skutečné činnosti dochází tehdy, když je tělo zdravé a naladěno na přijímání energie z kath. Může k tomu dojít jen při vyprázdnané myslí, to znásobí v satori. Činnost není vysledkem komandování myslí... Podobně lze projít další body ennesgramu a přířazovat je k jiným typům ega.

K zacházení s citovými složkami struktury ega máme mnoho technik a navíc stále experimentujeme s novými metodami. Jelikož strata je obranným mechanismem ega, které si chce zachovat svůj obraz, dáváme někdy lidem za úkol sestavit seznam slov, které jsou pro ně urážlivá. Pak s nimi pracujeme tak dlouho, až je citově neutralizujeme. Užíváme rovněž můdry - tělesné posice jako asány v józe -, jejichž pomocí utváříme dispozice pro objektivní senzornost. Jsou to postoje a gesta, které nám dodávají pocit odvahy nebo pokory. Důležitou částí naší práce je rozvíjení citlivosti pro různé způsoby dýchaní; melké dýchaní horní části hrudníku je typické pro ego-vědomí, zatímco dýchaní kath je charakteristické pro člověka, který se dostal ke své podstatě. Využíváme rovněž umění tvorby rituálů a ceremonií, liturgií pro nové duchovní vědomí. A jelikož mnozí z našich učitelů přišli z esalen, používáme samozřejmě mnoho sebepoznávacích technik, tak jak je vyvinuta humanistická psychologie.

Sam Keen:

Ale to nejlepší si necháváte na konec. Jak dosahujete stavu blezenosti, kdy se mysl oprostí od věno vnitřního tlachání, ohren, plánů a

her, a když vedení života převezme kath?

Oscar Ichazo:

Je to trochu jako když byste se mi zeptal "Jaké používáte techniky k tomu, abyste nedělali nic?" Jakmile dosáhneme stavu dokonalého vedení, nevíme vůbec nic a doostavíme se okamžitě do stavu netinnosti. Dochází k tomu zcela přirozeně. V Číně to nazývají wu-wei. V tacomu s vami pohybuje příroda, nikoliv vy s ní. Veškerá naše práce směřuje k tomuto cíli, ale nic z toho, co uděláme, jej nedosáhne. Jakmile zlomíme ego, podstatu vyplove zcela přirozeně na povrch. Přelom přijde v okamžiku, kdy zcela odhalíme a pochopíme všechny hry ego. Iluze se rozplyne, subjektivita je zničena, karma spálena.

Sam Keen:

Okamžik milosti si zřejmě nemůžeme naplnovat, ale vy máte na rozvinutí vědomí kathu celou technologii.

Oscar Ichazo:

Ano. Presun vědomí z hlavy do kathu je to, na co kladejeme v programu Ariký neustálý úsilí, a také práce s poayby, dýcháním a mantry se soustředí na tento problém. Máme program pravidelných cvičení, které sladují tělo a číni je ohebné. Užíváme k tomu africké tance, rytmiku a hubování. Vyuvíjíme tím vědomí kath. Mantry a prospevování zvyšují tělesné vědomí a umožňují lidem pocítovat zvuky a vibrace různých center těla. Pravděpodobně nejstaršími a nejsilnějšími metodami, které užíváme, jsou různé techniky dýchání. To, o čem východní filosofové hovorí jako o prána józe, nazýváme dýchání alfa. Tytéž frekvence alfa, které jsou v našem mozku, jsou rovněž v ionosféře, takže tímto způsobem můžeme v aktu dýchání sjednotit psychu a kosmém. Při ego-dýchání přesíra hlava kontrolu a přeruší přirozený tok. Dýcháme-li přirozeně, přestáváme rozkazovat plícím a stáváme se citlivější k způsobu dýchání, který si organismus vyzduje. V okamžiku, kdy se uvolníme, zjištujeme, že se nemačíme k dýchání nutit; proces dýchání se o sebe postará sám.

Sam Keen:

Taková představa o dýchání se zdá být ústředním bodem většiny náboženských tradic. Naše slova "animal" /zvíře/, "spirit" /duch/ a "inspiration" /inspirace/ mají ve svém kořenu představu "dechu". V hebrejské tradici se člověk stává člověkem v okamžiku, kdy mu Bůh vdechně svého ducha. A nedávno psychologie zřejmě objevila to, co lidé, kteří praktikují jógu, znají již dlouhá staletí - úzkost je vždy doprovázena přerušováním dýchání.

Revoluce vědomí, kterou prozíváme, je tak či onak spojena se znovaobjevením dýchání. Soustředíme-li se na svůj dech, zjistíme, že vědome zasahujeme do procesu, který funguje perfektně přirozeně dokud zůstává nevedomý. Naše rozštěpení mezi dělání a dovolování, vědomé komandování celého života a povolení se přirozeným rytmům, které nejsou naším vytvorem, je myšlenky zvýrazněno způsobem, kterým dýcháme. Věk úzkosti je vekem přehnané kontroly dechu. Nová duchovní revoluce je živoucí nadějí, že nalezneme cestu zpět k silám, které za nás dýcnají a které žijí pod rovinou naší vědomé myslí.

Oscar Ichazo:

Pokud jde o naši kulturu, začíná se naše vědomí přemisťovat od ego ke kathu. Proces probuzení probíhá jak v jednotlivci tak v celém lidstvu. Nejsme na cestě sami. Vědomí se rozšíruje a celé společnosti. Veškeré dějiny až k tomuto modu se odehrávaly v zimě. Nyní nastává jaro. Žijeme v přechodném období.

Sam Keen:

A jaké máte důkazy pro to, že "revoluce vědomí" je oním velkým probuzením a nikoliv jen nejakým potrestáným hápadem?

Oscar Ichazo:

Rozpory Západní kultury dosáhly takových rozsáhlů, že se musíme buď změnit nebo zmizet. Podobáme se člověku, který vidí, že jeho ego večeří k stále větším konfliktům, k stále větší soutěživosti, po-dezřením a strachu. Logika technologie nás žene stále rychleji a tak

Když Kierkegaard řekl Hegelovi: "Jsem jen omezeně existující lidská bytost. Nemohu vystoupit ze své historické podmíněnosti, abych se podíval jak se rozvíjí Absolutní duch", bylo to existenciální varování pred idealistickými visemi. Neboli, jak tvrdí buddhistická tradice: samsara je nirvána. Tento svět utrpení je místem, v kterém nacházíme i štěstí. Neení to nejlepší ze všech možných světů, ale je nejlepší z těch, které máme. Nebezpečí tkví v tom, že více probožnějšího se božství se dá tak snadno spolitisovat. Hegel pojímal německy stát jako ztělesnění Absolutního ducha v dějinách a my zase chápeme Americký stát jako záraný carářský Boha, v něhož věříme, s jejíž pomocí učiníme svět bezpečnější a demokraci i cestou. Kdekoliv narazíte na utopickou visi, tan se vždy za jevištěm ukryvá Velký inkvisitor a tahá za provazky, aby se věci daly správně a v posvátném duchu.

Oscar Ichazo:

V minulosti dosahem byl mystický prožitek individuální záležitosti, nebo nanejvýš záležitosti malé skupiny. Dnes již tomu tak není. A právě toto je v lidských dějinách novinkou. Vyššího stupně vědomí může nyní dosahovat kdokoliv. Na tuto cestu se můžeme vydat všichni společně. Opravdová demokracie je postavena na skutečnosti, že jsme si ve své podstatě všici rovi a jsme dokonali. Proto je dnes zbytečná i idee vůdce nové revoluce vědomí. Už je tomu spíše tak, že lidstvo je organismem, který prochází na své cestě za osvícením stejnými fázemi jako jednotlivci. Soutěživost osahala v Západní kultuře takového stupně a rychlosti, že ke změně vědomí musí nevyhnutelně dojít. Jakmile ego nebo společnost sklidí peklo, které ve svém snažení o falešné bezpečí a postavení zaseulo, dosáhne bodu, v kterém se zhroutí. Pak přijde znovuzrození. Nova vise světa již chytila mladé lidi. Naš duch oste a naše cíle jsou stále universálnější. Vise lidstva jako jediné osrovské rodiny, jednoho kmene, se kdysi mohla zdát utopií. Nyní je však praktickou nezbytností.

Aromatická voda

/česká varianta čínské zvyklosti, k níž chybějí príslušné magnoliová kůra, kardamon, ibišek/

Na litr vody asi po deseti zrnkách fenyklu a anýzu. Dát vychladit.

Dábelství sere ne sebe někdy podosu dobra nebo se v něm dokonce úplně ztělesňuje. Neprohlédnu-li to, pak ovšem podlechnu, neboť toto dobro je svůdnější než dobro skutečné. Ale co když ho prohlédnu? Když mně dámlové při štvaniči vženou do dobra? Když mne umatajíci jehlové hroty dokudí, dobrodají, postrčí jako nějaký odporný předmět k dobru? Když se po mně nepřehanují vysunuté drápy dobrá? Cenu mu o krok a mekce a smutně se vrátím do zla, které za mnou po celou dobu cekalo na mé rozhodnutí.

Franz Kafka

žijeme v kultuře neustálých změn, která vyčerpává jak naše psychické tak přírodní zdroje. Životní styl, který v nás vznahuje stále větší a větší hlad, nás nemůže nasytit. Naděje na osobní a kulturní prozměnu spočívá ve skutečnosti, že ego vždy končí tím, že samo sebe zabití. Když se rychlosť uspokojovali potres ego zvyší až k jistému bodu, celý ego systém se zhroutí; absurdita a protiklady příliš vystoupí na povrch. To je první satori. Naše kultura nyní prožívá svůj první okamžik osvícení.

Sam Keen:

Jé zde ale méně optimistický spásob interpretace revoluce vědomí. Spíše než příznakem znovuzrození hasí kultury by mohla být příznakem její smrti. Podle tradičního Západního snu mychom měli poznat a kontrolovat přírodu v takové míře, že bycnon dokázali vytvořit "aleastrové město, nezkalené lidskými silami". Ale naše etika práce a naše posedlost technologickým snem zplodila Vietnam, vylety na měsíce a beznaděj, co se tyče politických a sociálních změn. Americky sen již neexistuje. Ztratily jsme nervy a círacíme se dovnitř. Nemůžeme-li změnit vnější svět, můžeme alespoň změnit naše vědomí. Někdy si myslí, že tři miliony lidí měsíčně čte Psychology Today a nadějí, že v ní nalézou nahradu za ztrátu toho, co se nazývalo duše.

Oscar Ichazo:

I tak se dá na všechno pohlížet, ale domnívám se, že je tomu jinak. Příliš mnoho sil se nyní snaží do jednoho bodu a to čini pro uzení nevyhnutelným. Vezměme si na příklad sdělovací prostředky; právě ony jsou nervovým systémem kultury. Televize a komputery rychle sprostředkovávají našemu ústřednímu nervovému systému zprávy z nejokrajovějších míst našeho společenského organismu. Jsme stále citlivější. Vidíme a cítíme co naše šílená rychlosť s námi dělá.

Sam Keen:

Ale všechno může i oslepovat. Může být, že jsme, jak řekl Zorošta, až příliš citliví. Tato citlivost je sami sebe znehvásnili. A příznakem tohoto znehvášnění může být, že lidé, kteří slyšeli ještě před několika lety tak rozhněvaní, že si přáli kultura změnit, se nyní stahují do svého vnitřního světa. Je známo, že Jerry Rubin vyměnil politiku konfrontace za bionergetiku. Mnoho mých bývalých přátel z radikální levice se nyní angažuje v různých typech tělesné terapie a na duchovní jednotu kosmu.

Oscar Ichazo:

Ale i paralýsa může být příznakem konce starého řádu. V ego-fixaci, která se vyznačuje leností, je na příklad v okamžiku před rozbitím ego vnější činorodost spojena s vnitřní paralýsou. A právě tak zde i kulturní elita již překonala materialistické sny a začala objevovat duchovní jednotu kosmu.

Z praktické perspektivy potřebujeme nyní kosmickou vizi, na jejímž podkladě mychom vytvořili ekologické vědomí, nezmytné k tomu, abychom na této planetě přežili. Svět není bez hrenic, takže musíme přijít na to, že lidstvo je jedním tělem. Je-li idea reinkarnace skutečná – a ona je – , pak všechni lidé, kteří kdy na světě zili, jsou naživu i nyní. Ve všechni jsme právě tedy. Lidstvo je mesiášem a my si tuto skutečnost začínáme uvědomovat. To je smysl revoluce vědomí.

Sam Keen:

Možná. Přál bych si mit vaši víru. Ale podívám -li se na dějiny, pak vidím, že jsme se již mnohokrát ocitli v podobné situaci a vytvořili vždy podešené apokalyptické filosofie. Vždy někdo klásal konec světa, ale svět navzdory jejich proroctví stále trval ve své zmetené a občasně podezřelé. Jezířa a egyptské četly ze znamení časů a viděli, že se království boží blíží. Právě tak Kant, Hegel a osvícení myslitelé. Utopické vise, osvícení a všechny nejlepší ze všech možných světů jsou nesbezpečné, protože nás činí nespokojenými se skutečným světem.